

ผิวอยู่สูง

เสียงรอกเท้าสั้นสูงกระทบพื้นตามจังหวะการก้าวที่แม่จะไม่ดังมากแต่ก็บอกความมั่นใจได้เป็นอย่างดี ร่างเพรียวสวมชุดนิฟอร์มเข้ารูปที่เห็นชัดถึงส่วนโค้งเว้ากำลังเดินผ่านฝูงชนในอาคารผู้โดยสารขาเข้าของสนามบินนานาชาติ ประเทศญี่ปุ่น ใบหน้ารูปไข่ยังคงยิ้มแย้มชัดกับสภาพจิตใจที่ห่อเหี่ยวและร่างกายที่เห็น้อยล้า ภาพในสมองของเธอตอนนี้คือเห็นตัวเองโยนสัมภาระทุกอย่างปลิวว่อนในอากาศแล้วกระโจนลงบนเตียงนุ่ม หลับยาวให้ลืมความชอกช้ำจากไฟลัดที่ผ่านมานั้นมันแค่ความคิด!

ความเป็นจริง สิ่งที่ต้องทำตอนนี้คือ...ยิ้มแฉ่งให้แก่ทุกสิ่งมีชีวิตบนโลกมนุษย์ราวกับว่าชีวิตของแอร์โฮสเตสสาวไม่เคยผ่านความขมขื่นใดๆ มาก่อน ทุกวันนี้ก็ทำงานอยู่ในทุ่งหญ้าลาเวนเดอร์ที่แสนสดใสอะไรเทือกๆ นั้น ที่ต้องเป็นอย่างนี้ก็เพราะว่าแม้การบริการบนเครื่องบินจะสิ้นสุดแล้ว แต่ลูกเรือทุกคนของสายการบินสตาร์ไลน์สกายเลนส์ต่างรู้ว่า เมื่อใดก็ตามที่พวกเขายังสวมชุดยูนิฟอร์มอยู่ นั่นก็แปลว่ายังอยู่ในหน้าที่ และแน่นอนว่า ยิ้มว่านนน...หวานนี่ละที่เป็นเครื่องมือหากินชิ้นสำคัญของแอร์โฮสเตสอย่างเธอ

ทันทีที่หญิงสาวเดินมาหยุดที่จุดรอรถบัสของสายการบินเพื่อ

เดินทางต่อไปยังโรงแรมที่พัก แพทริก สจ๊วตหนุ่มเพื่อนรักที่ซึ่ก้นมา ตั้งแต่รุ่นแม่ของพวกเขา ก็เดินมาหยุดอยู่ข้างกาย ก่อนจะยื่นมือมา กระทบฝ่าผูกคอสีน้ำตาลมะฮอกกานีของเธอเบาๆ พร้อมจิบปากจิบ- คอพูดขึ้นว่า

“คุณวิตรจะการคะ ยืมได้ปลอมมาก เลิกไม่ถูกเลยว่าจะใช้คำ ไหน ระหว่างเสแสร้งกับสตอร์วเบอร์รี่”

คนถูกท้วงเบะปากให้เพื่อนเล็กน้อยแล้วพ่นลมหายใจใส่ “แหม ถ้าจะพูดขนาดนี้ เรียกว่ายืมต่อแหลเลยก็ได้คะ ยืมได้แค่นี้ก็ดีสุดๆ แล้ว แกก็รู้ บินญี่ปุ่นที่ไร ผู้โดยสารเต็มตลอด กะว่าไฟลต์นี้ได้บินกับกัปตัน ไผ่ ค่อยมีแรงจูงใจหน่อย คงได้กระชุกกระชวยหัวใจบ้าง แต่ที่ไหนได้... เอ้อ” ถอนหายใจอีกครั้งพร้อมกับกลอกตาอย่างแข็งๆ “เนี่ยบ เฉียบ นิ่ง สมคำเล่าลือ ไม่รู้ว่าชีวิตนี้กับตันเคยกะพริบตาบ้างรึเปล่า”

สจ๊วตหนุ่มที่แก้มแดงมาตลอดไฟลต์เห็นท่าทางหดหู่ของเพื่อน แล้วก็กริดนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก แสร้งทำที่เหมือนจะหัวเราะหยั้น “โถๆ เก็บอาการหน่อยสิชะนี ยังไม่ชินอีกหรือ นี่มันใช่ครั้งแรกที่ไหน ชั้นก็ เห็นแกเลี้ยงนักบินทุกไฟลต์ แล้วเป็นไง บินมาห้าปีก็นกมาห้าปี นกจน จะกลายเป็นเครื่องบินอยู่แล้วก็ไม่เห็นมีวีแววว่าจะได้ผัว”

วิตรจะการแยกเขี้ยวใส่ อยากจะเถียงกลับเพื่อนนัก แต่มันติดที่ ว่า...ทุกคำที่แพทริกพูดมา...คือเรื่องจริง

ย้อนกลับไปสมัยที่เธอเข้ามาทำงานปีแรกๆ ตอนนั้นเวลาถึง ผู้ชายแล้วเป้าหมายไม่ชายตามอง เธอก็ยังถือว่าเป็นการนกผู้ชายแบบ อ่อนหัด ปลอดภัยตัวเองเสมอว่าเธอยัง ‘มือใหม่ จริตนางฟ้ายังไม่เข้า ที่’ แต่พอเริ่มเข้าปีที่สองที่สาม นกอ่อนหัดตัวนั้นก็ซึกแข็งแกร่งขึ้น เรื่อยๆ เป้าหมายไม่ชายตามองเธอไม่เท่าไร แต่ดันชายตาเลยเธอไป หาสจ๊วตหนุ่มร่วมไฟลต์หลายต่อหลายครั้ง จนตอนนี้ทำงานมาครบ ห้าปีแล้ว...ก็ยังไม่ ชวดผู้ชายจนไม่รู้ว่าจะใช้คำไหน ถ้าไม่เกรงใจตัวเอง

จะบอกว่านกจันเป็นมืออาชีพ อีกชนิดก็จะเป็นนกเหล็ก กลายร่างเป็น
เครื่องบินอย่างที่แพทริกว่านั่นละ

ใครๆ ก็คิดว่านางฟ้าชาวออสเตรียที่คอยแจกยิ้มหวานต้อนรับผู้โดยสาร
บนเครื่องบินอย่างแอร์โฮสเตรสสาวสวยต้องมีแต่หนุ่มๆ มารุมล้อมจน
หวักระไดไม้แห้งเป็นแน่ เธอละอยากจะเรียกมายืนตรงหน้าแล้วอธิบาย
เรื่องเป็นคนๆ ไปเลยจริงๆ ว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นเสียที่ไหน การทำงานบน
ห้องทำงานลอยฟ้าที่มีตารางงานเปลี่ยนไปทุกเดือน หยุดไม่ตรงกับชาว
บ้านชาวช่อง กินนอนไม่เป็นเวลา วันหยุดส่วนใหญ่หมดไปกับการนอน
เพื่อปรับสภาพร่างกาย และ...ทำสวயบ้าง...ชนิดนี้ ก็นั่นละ...คิดดูสิว่า
เธอจะเอาโอกาสที่ไหนไปเจอมนุษย์ผู้ขายนอกสายงาน บอกตามตรง
นะว่าถ้าไม่สปาร์กกันเองในที่ทำงาน เธอก็ไม่รู้จะไปตามหาเนื้อคู่ได้
จากมุมไหนของโลกแล้ว

คนอื่นอาจจะคิดว่าเธอฝันสูงที่อยากจะเดินเคียงคู่กับนักบิน
หนุ่มมาดเท่ แต่ชีวิตราชการคนนี้อาจจะให้ฟังเหตุผลของเธอก่อน ก็อย่าง
ที่บอกว่าอาชีพอย่างเธอจะหาแฟนที่ไหนได้นอกจากเพื่อนร่วมงาน ครั้น
จะให้เลือกสจ๊วตหนุ่มที่ทำงานร่วมกันมากกว่า...หึ! พุดไปจะหาว่าเปิด
เผยข้อมูลลับของบริษัท ที่สายการบินสตาร์ไชน์ สกายเลนส์แห่งนี้
สจ๊วตก็มีคะ...แต่ที่เป็นผู้ชายนะไม่มี ที่นี้พอเข้าใจหรือยังว่าทำไมตลอด
เวลาที่เข้ามาทำงานที่นี่ เป้าหมายของเธอถึงต้องเป็นกัปตันกับโค-
ไพลอตที่อยู่ในห้องนักบินเท่านั้น

...ถ้าพวกเขาไม่แอบจับมือกันระหว่างทำงานก่อนนะ เฮ้อออ

อันที่จริงเหตุผลที่เธออยากได้ผัว เอ๊ย! อยากมีสามีเป็นนักบิน
มันก็ไม่ได้มีแค่นั้นหรอก ต้องทำความไปสมัยที่คุณวันเพ็ญ แม่บังเกิด
เกล้าของเธอจูมมือเพื่อนซี้ของคุณสมฤดี แม่ของแพทริกไปดูดวงกับ
หมอดูชื่อดังเมื่อตอนยังท้องอยู่ แล้วหมอดูก็ดันทำนายว่าเนื้อคู่ของ
ลูกสาวอยู่สูงเลยอาจจะหาผัวยากหน่อย ดีไม่ดีอาจจะหากันไม่เจอ

และเพื่อไม่ให้เป็นการถูกครหาว่าลูกสาวขายไม่ออก แม่ของเธอก็เลยเอาคำทำนายนั้นมารอกหูทุกวันตั้งแต่วิวตระการจำความได้

จริงอยู่ที่ตอนเด็กๆ สมัยยังวิ่งเล่นในสวนบ้านคุณยาย เธอเคยคิดว่าเนื้อคู่ที่แม่ว่าอาจจะกลายเป็นลิงบนต้นไม้พะไร้ว แต่พอโตมาแล้วได้เป็นนางฟ้าบนเครื่องบินแบบนี้ เนื้อคู่ของเธอจะเป็นใครไปได้ถ้าไม่ใช่ นักบินสักคนที่อยู่ในสายการบินเดียวกันกับเธอ ก็มันดูมีความเป็นไปได้ที่สุดแล้ว

แต่ก็ดูเหมือนว่าจะมีคนไม่เห็นด้วย...

“ฉันว่านะ ที่หมอดูเคยทักแม่แกว่าเนื้อคู่แกอยู่สูง อาจจะไม่แมนก็ได้นะ”

วิวตระการละจากความคิดแล้วเลื่อนสายตาไปมองคนพูด “ได้ข่าวว่าก็เป็นหมอดูคนเดียวกับที่ยืนยันเสียงแข็งว่าแม่แกจะได้ลูกสาวทั้งที่ผลอัลตราซาวนด์ออกมาว่าเป็นผู้ชาย” ว่าแล้วก็ไล่สายตามองเพื่อนหัวจืดเท่า “แมนเวอร์”

“โอเค ถึงจะอย่างนั้นก็เหอะ แคล่ไค้ยวีร์ดคำว่า ‘อยู่สูง’ เนี่ยก็ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นนักบินใหม่อะ”

“ฮัลโหล Look at me ค่ะคุณแพทริก ดิฉัน นางสาววิวตระการ ชญาณิช มีอาชีพเป็นแอร์โฮสเตส ถ้าผมที่อยู่สูงของดิฉันไม่ใช่ นักบินแล้วจะเป็นใครไปได้ หรือแก็กคิดว่าฉันจะได้ผัวเป็นคนเซ็ดกระจกติก”

“อ้าว ก็ไม่เลวนะแก หรือบางที...อาจจะเป็นคนขับแอร์พอร์ต-ลิงก์ ก็ทำงานที่สูงอยู่นะ ปิดประตูแรงดีด้วย ปัง!”

วิวตระการมองทำปิดประตูที่ออกจรสเกินเหตุแล้วสะบัดหน้าใส่ “เอาไปคนเดียวเถอะยะ”

“ไม่จำเป็น” สจ๊วตหน้าฝรั่งที่ได้กักรายทางแทบจะทุกไฟล์ดยักไหล่ โบกสมาร์ตโฟนในมือให้เพื่อนดูอย่างลอยหน้าลอยตา “เพราะสามวันที่เราอยู่ที่ญี่ปุ่น คิวฉันแน่นแล้วจ้ะ” ว่าเสร็จก็ยิ้มเยาะอย่าง

ผู้ได้รับชัยชนะ ก่อนจะเชิดหน้าแล้วเดินนำขึ้นรถบัศของสายการบินที่
แล่นเข้ามาจอดเทียบตรงหน้าพอดี

แอร์โฮสเตรสสาวมองจิตนาการเดินบิดตัวของเพื่อนแล้วแยกเขี้ยว
ใส่ด้วยความหมั่นไส้ ก่อนจะบ่นพึมพำในใจ

‘มีศาลเจ้าที่ไหนขอตัวได้มั่งเนี่ย สามวันนี่วิวตระการจะตระเวน
ขอพรให้ได้ฉันกับบินครบทุกสายการบินไปเลย!’

ร่างเพรียวทอดยาวอยู่บนเตียงนุ่มของโรงแรมแห่งหนึ่งใน
กรุงโตเกียว ซึ่งก็เป็นโรงแรมประจำที่สายการบินจองเอาไว้ให้ลูกเรือ
เข้าพัก นัวเรียวกำลังเลื่อนดูข้อมูลจากหน้าจอแท็บเล็ต ตั้งแต่ช่วงบ่าย
ของเมื่อวานหลังจากที่เหล่าลูกเรือเข้าเช็คอินที่นี่ วิวตระการก็กระโดด
ขึ้นเตียงแล้วหลับยาวตามที่ตั้งใจเอาไว้ ตื่นมาอีกทีก็ตอนห้องร้องเรียก
หาอาหารมือเย็น มื้อนั้นเธอเลือกกราเมงร้อนๆ จากร้านอร่อยใกล้โรงแรม
ให้ช่วยเพิ่มพลังงานและความอบอุ่นให้ร่างกายที่ต้องต่อสู้กับอากาศ
หนาวจัดของเดือนพฤศจิกายน ก่อนจะเดินฝ่าลมหนาวกลับเข้าโรงแรม
ไม่ลืมเอ่ยขอบคุณคนบนฟ้าตลอดทางที่ไม่โปรยหิมะลงมาด้วย ไม่
อย่างนั้นคนไม่ชอบอากาศหนาวอย่างเธอเป็นต้องแข็งตายข้างถนน
แน่ๆ

หลังจากนอนอุ่นสบายใต้ผ้าห่มตลอดคืนแล้ว วันนี้ก็เป็นวัน
ฟรีเดย์ของเหล่าลูกเรือ ช่วงเวลาแห่งการพักผ่อนร่างกายก่อนที่จะต้อง
เผชิญกับงานหนักอีกครั้งในไฟลต์ช่วงบ่ายของวันพรุ่งนี้ วิวตระการที่พัก
ผ่อนจนอิมมูนาจากเมื่อวานแล้วกำลังหาข้อมูลอยู่ว่าวันนี้เธอควรจะไป
ไหนดี คิดแล้วก็หันไปมองหน้าต่างออกไปข้างนอก สีของท้องฟ้า
ตอนนี้อิมมูคริม ฝนทำท่าจะตกอย่างที่พยากรณ์อากาศว่าเอาไว้

ขณะที่คนหนึ่งกำลังลั้งเลว่าจะออกไปข้างนอกดีไหม ใครอีกคน
ก็ส่งข้อความเข้ามาเรียกความสนใจของเธอพอดี วิวตระการหันมอง

สมาร์ตโฟนของเธอที่วางอยู่ใกล้ๆ เห็นว่ามีข้อความจากแพทริกถูกส่งมา แล้วพอเธอเปิดอ่านดูเท่านั้นละ ลูกตาก็กลอกวนไปมาสามารถรอบอย่างไม่ต้องรอให้สมองสั่งเลย

Hi ชะนี เป็นไง ยังอยู่ดีกินดีนะ

ไอ้ข้อความนะไม่เท่าไร แต่รูปถ่ายระยะแนบชิดกับหนุ่มหน้าตีคนใหม่ได้รุ่มพลาสติกใสๆ คั่นเดียวกันที่ถูกส่งตามมานี้สิ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าประเด็นไม่ได้อยู่ที่ข้อความที่ขยายเพื่อนแสนรักแสนเลวส่งมา แต่มันอยู่ที่รูปถ่ายที่อยากจะส่งมายั่วให้เธอตาร้อนนี่ต่างหาก

แต่เดี๋ยว...

“เฮ้! นี่มันผู้โดยสารที่นั่ง 4D ไฟลต์เมื่อวานนี่” ว่าแล้วก็อ้าปากหวิว ก่อนจะทำท่าฮึดฮัด “ฮึ้ย ที่ฉันอ่อนนักบินละหว่าฉันเอาเวลางานมาหาหัว ละที่ตัวเองละ หลักฐานมันฟ้องขนาดนี้ แอบหาหัว on duty ซัดๆ”

“ไม่ออกไปไหนหรือวิว” เสียงหวานของสาวร่วมห้องดังขึ้นดับไฟริษยาให้วิวตระการได้ทันเวลาพอดี คนถูกถามละความสนใจจากโทรศัพท์มือถือแล้วหันไปหาเจ้าของคำถามที่กำลังเดินออกมาจากห้องน้ำ

“ตอนแรกก็ว่าจะออก แต่พยากรณ์อากาศบอกว่าฝนจะตก ไม่อยากเป็นหวัดตอนไฟลต์กลับ เลยตั้งเลอยู่ว่าจะไปตีใหม่” คนบนเตียงตอบกลางย้ายสายตามองตามร่างเล็กที่เดินมานั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ก่อนจะเอ่ยถามอีกฝ่ายบ้าง “เดือนละ จะไปไหนรีเปล่า”

คล้ายเดือนส่ายหน้า “ไม่ละ มาบ่อยจนไม่รู้จะไปไหนแล้ว”

วิวตระการพยักหน้าอย่างเข้าใจ คล้ายเดือน คือแอร์โฮสเตรสสาวหน้าหวาน เพื่อนร่วมรุ่นที่เข้ามาเทรนเป็นลูกเรือพร้อมกันกับเธอ เลยทำให้สนิทสนมกันมาตั้งแต่ตอนนั้น แม้ว่าพอเข้ามาทำงานจะได้ทำงานไฟลต์ตรงกันไม่บ่อยเท่าไรนัก แต่ก็ยังติดต่อกันอยู่ตลอด และเวลาได้

บินไฟลต์เดียวกันที่ใครก็ได้ขึ้นนอนร่วมห้องเดียวกันแบบนี้เสมอ และ
เพราะคล้ายเดือนมีความรู้ด้านภาษาญี่ปุ่น จึงไม่แปลกที่มักจะถูกจัด
ให้บินมาที่นี้บ่อยกว่าคนอื่นๆ ถ้าจะเป็อย่างที่พูดก็คงไม่แปลก

“แล้วตอนแรกวิวตั้งใจจะไปไหนเหอ”

วิวตระการที่กำลังอ่านข้อมูลในแท็บเล็ตอยู่ย้ายสายตากลับไป
หาเพื่อนอีกครั้ง “ขอพร”

“ขอพร? ที่ไหน”

“ก็ยังไม่รู้เลยเนี่ย กำลังหาข้อมูลอยู่” ตอบเพื่อนเสร็จก็จุกคิด
บางอย่างขึ้นมาได้ อันที่จริงคล้ายเดือนก็มาที่นี้บ่อย บางที่เพื่อนของ
เธออาจจะมีคำแนะนำดีๆ ก็ได้ เมื่อคิดได้อย่างนั้น วิวตระการก็ขยับ
ไปจนสุดปลายเตียง ก่อนจะเอ่ยถามคนที่นั่งอยู่หน้ากระจก

“นี่เดือน แกพอจะรู้จักศาลเจ้าที่แบบ...ขอผัวได้ไหม”

“หา!?”

“เอาแบบศักดิ์สิทธิ์ๆ หน่อย ขอบ๊อบได้บ๊อบอะไรแบบนี้”

คนฟังกั้หันยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนก่อนจะระเบิดหัวเราะออก
มา “ไหนบอกว่าจะรอเนื้อคู่ที่อยู่สูงไง ทำไมตอนนี้เปลี่ยนเป้าหมาย
แล้วเหอ”

เข้าใจไม่ผิดหรอก คล้ายเดือนก็เป็นเพื่อนอีกคนที่รู้เรื่องคำ
ทำนายเนื้อคู่ตุนางันของเธอเหมือนกัน ตอนแรกเธอก็ตั้งใจจะเก็บเป็น
ความลับ แต่พอสนิทกันมากๆ เข้า เธอก็ดันพลั้งปากไปเสียเองว่ามี
เป้าหมายสูงสุดคือการพิชิตใจนักบินหนุ่มมาดเท่ เหตุผลหนึ่งที่เธอไว้ใจ
ให้คล้ายเดือนล่วงรู้ความลับนี้ได้ คงเป็นเพราะ...

ถ้าเป็นแอร์โฮสเตสสาวคนอื่นๆ เธออาจจะมองว่าเป็นคู่แข่ง
แต่สำหรับคล้ายเดือนนะไม่ใช่

คล้ายเดือนจัดอยู่ในประเภทพันธมิตร เพราะเธอคือแอร์โฮสเตส
เพียงไม่กี่คนที่ขยาดนักบินอย่างที่สุด ถึงขนาดเคยออกปากว่าชาตินี้

จะไม่มีผู้เป็นนักบินเด็ดขาด ทั้งเจ้าผู้ทำงานไม่ติดที่ บินไปบินมาแบบ
นี้คงได้มีเมียน้อยเวลาดีโวต์ไปทั่วโลก โยงใยยิ่งกว่าเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
และในเมื่อทาร์เกิดของคล้ายเดือนกับเธอไม่ตรงกัน ความปรองดอง
ของแอร์สาวทั้งสองจึงบังเกิด และนี่คือสาเหตุของความซี้ปึกและอยู่
ร่วมกันได้อย่างสันติสุขจนถึงทุกวันนี้

“เป้าหมายไม่ได้เปลี่ยนหรอก แต่แค่อยากขอพรให้เจอเร็ว
ขึ้น”

“แต่แกจะขอกับศาลเจ้าญี่ปุ่นเนี่ยนะ” คล้ายเดือนมองสบตา
เพื่อนผ่านกระจก แด้มครีมทาผิวลงบนใบหน้าไปด้วย “เขาจะฟังภาษา
เรารู้เรื่องหรือแก”

“เออ พุดมีเหตุผล” วิวตระการพยักหน้าตาม ยกมือขึ้นทำค้าง
อย่างครุ่นคิด “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่น่ามีวุ่นแปลภาษาเหมือนโดเมนอน”

“เอาอย่างนี้ ฉันมีที่หนึ่ง อยู่แถวๆ บ้านฉันเลย รับรองว่าเด็ด”
คราวนี้คนที่นั่งหน้ากระจกหมุนเก้าอี้หันมาหาคนบนเตียง โนมัตวมา
กระซิบใกล้ๆ รวากับกลัวว่าจะมีใครมาได้ยิน “เสียงลือเสียงเล่าอ้าง
ว่าได้ว่าโดนมาหลายรายแล้ว”

คนฟังมองสีหน้าจริงจังของเพื่อนประกอบกับน้ำเสียงเชื่อเชิญ
แล้วอดสงสัยไม่ได้ “แล้วแกไปดูมารียัง”

“ยัง”

“อ้าว ไหนว่าเด็ดไง”

“ก็เก็บตั้งค์ก่อน”

“มันแพงขนาดนั้นเลยหรือแก”

คล้ายเดือนถอนหายใจ “ค่าดูอะไม่แพงหรอก แต่ที่ฉันบอก
เก็บตั้งค์ก่อน คือเก็บตั้งค์จากอาชีพแอร์ให้ได้ประมาณหนึ่งก่อน
เผื่อว่า
หมอดูทักว่าฉันได้ผู้รักบิน ฉันจะได้ชิงลาออกก่อนเลยไง ขึ้นคานดี
กว่าตรอมใจ มีผู้เจ้าชู้นั่นไซร์ สู้ไม่มีเลยดีกว่า”

“โอ้ววว กลัวปานนั้น ไม่เอาให้ฉันก็ได้นะ ไม่โกรธ”

“นี่ ผู้ชายนะ ไม่ใช่เพศดั่งค์” ว่าแล้วก็เอื้อมไปดึงแท็บเล็ตในมือ
วิวตระการมากดาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ก่อนจะส่งคืนให้เจ้าของ
“อะ ที่นี้แหละ ลองไปดู ฉันมั่นใจว่าเขาจะให้คำแนะนำดีๆ กับแก่ได้”

“หมอดูลูกแก้วซึกนี่อู่” วิวตระการอ่านข้อความแล้วทำหน้า
เหยเก “ฟังดูเหมือนซึกมดลูกยังไม่รู้ มันจะดีแน่หรือแก”

“อ่าว ดีสิ ก็ซึกมดลูกของแก่ให้มาเจอกับ...” คล้ายเดือนยกมือ
ขึ้นปิดปากทันควันเมื่อรู้ว่าเกือบหลุดพูดคำจ๊กจี้ในสมองออกไป
แต่แน่นอนว่าเพื่อนเดาสิ่งที่เธอคิดไม่ยาก

“โอ้เดือน โอ้ลามก” วิวตระการมองเพื่อนตาโต ทว่าคนโดนหา
ว่าคิดลามกกลับหัวเราะรำ แถมคะยั้นคะยอต่อ

“ไปเหอะนะ แม่หมอลูกแก้วซึกนี่อู่ให้มาเจอกันแล้วหลายราย
รับรอง ได้แน่ แก่เชื่อฉัน”

คนถูกยุมองสีหน้ามั่นใจของเพื่อนแล้วส่ายหน้าดิ๊ก “บ้า ไม่เอา
หรือ...แค่พูดก็เสียวมดลูกขึ้นมาเลย”

รถยนต์อีโคคาร์ห้าประตูขนาดกะทัดรัดสีชาคริมแล่น
อย่างซ้าๆ ไปตามถนนเล็กๆ ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งย่านชานเมือง คนขับ
ชะลอความเร็วลงอีกเล็กน้อยก่อนจะจอดเทียบข้างทาง แล้วหยิบสมาร์ต
โฟนขึ้นมาขยายดูแผนที่จากจีพีเอสนำทาง คิ้วเรียวยาวที่เข้าตัวใช้เวลา
เกือบสามสิบนาทีในการบรรจงเขียนแต่งขมวดมุ่นเข้าหากันด้วยอาการ
ครุ่นคิด ก่อนจะบ่นกับตัวเอง

“มันตรงไหนแน่ละเนี่ย จีพีเอสบ้านี้ก็ทาวนแถวนี้มาจะเป็น
ซัวโมงแล้ว”

เมื่อพิกัดที่ได้จากอินเทอร์เน็ตพาหญิงสาวไปถึงจุดหมายไม่ได้
สักที เห็นที่เธอคงต้องพึ่งความสามารถในการ...เดาเส้นทางของตัวเอง

แทน วิวตระการกดออกจากหน้าแอปพลิเคชันนำทาง แล้วเปลี่ยนไปเปิดหน้าเว็บไซต์ที่มีรูปถ่ายของสถานที่เป็นจุดหมายแทน

“จู้ไม่ไม่สูงมาก มีต้น...ต้นอะไรเนี่ยใบหยักๆ สองข้างแบบนี้เมื่อกี้เหมือนจะขับผ่านอยู่นี่นา” ลังเลอยู่กับความคิดเล็กน้อย ก่อนจะเคลื่อนรถไปตามเส้นทางที่คิดว่าเคยเห็นบ้านหลังเดียวกับภาพในจอโทรศัพท์

ไม่นานนักสาวคนขับก็ชะลอรถอีกครั้งที่หน้าบ้านไม้หลังหนึ่ง เธอมองสลับกับรูปในหน้าจอสมาร์ตโฟนไปมา ก่อนเรียวกาคุมพุ่มอิมจะแย้มยิ้มด้วยความดีใจ

“หลังนี้ไง! ก็หาไม่ยากซะหน่อย ขับวนไปวนมาตั้งนาน” ว่าเสร็จก็ทำท่าจะดับเครื่องรถ ทว่าความคิดหนึ่งก็พุ่งชนสมองทำให้หญิงสาวต้องหยุดชะงัก

“เดี๋ยวก่อน! จะลงไปแบบใจแจ้งไม่ได้ ใจเตือนยังบอกว่าบ้านอยู่แถวนี้ด้วย” พุดไปก็มองซ้ายมองขวาไป “ยืนยันเสียงแข็งไปแล้วว่าให้ตายยังไงก็ไม่มาเด็ดขาด จะให้ใจเตือนเห็นไม่ได้”

คิดได้อย่างนั้นแอร์โอสเตสสาวก็เคลื่อนรถของตัวเองเลยบ้านหลังนั้นออกไปอีกหน่อย ย้ายไปจอดที่หน้าบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ถัดไปอีกสามหลัง คิดว่ายอมเดินไกลนิดหน่อยคงไม่เป็นไร เมื่อได้ที่ที่เหมาะสมแล้ว สาวเจ้าก็ดับเครื่องรถ คว่ากระเป่าถือคู่มือขึ้นสะพานป่า ไม่ลืมหยิบหมวกปีกกว้างที่เตรียมการมาอย่างรอบคอบ

วิวตระการออกมาขึ้นข้างรถ จัดชุดเดรสของเธอให้เข้าที่ก่อนจะสวมหมวกปีกกว้าง ก้าวออกมาห่างจากรถของตัวเองเล็กน้อยเพื่อมองเงาร่างๆ ที่สะท้อนบนกระจกรถ หญิงสาวยกมือขึ้นหมุนหมวกให้อยู่ในองศาที่พอเหมาะ ก่อนจะฉีกยิ้มกว้างให้เงาตรงหน้าอย่างพอใจ

“นอกจากจะช่วยบังแดดได้ดีแล้ว ยังอำพรางใบหน้าได้อีก นี่ยังไม่รวมกับความภาคภูมิใจที่ซื้อได้ในราคาเซลส์นะ” พุดแล้วก็ตืดนิ้ว

บิลด์อารมณ์ให้ตัวเองไปหนึ่งที่ “เรียดเวอร์”

เสื้อผ้าหน้าผมโอเคแล้ว สุดท้ายก็เหลือแค่แว่นกันแดด วิว-
ตระการหยิบแว่นกันแดดแบรนด์ยอตนียออกมาจากกระเป๋า ก่อนจะ
บรรจงสวมเพื่อปกปิดหน้าตาอีกชั้นหนึ่ง ไม่ได้อายหรอกนะที่ใครจะมา
เห็นว่าเธอมาหาหมอดู แต่มันก็...แอบขินนิดหน่อยที่จะบอกว่าหมอดู
คนนั้นคือหมอดูลูกแก้วซักแก้ว เอ๊ย! ซักเนื้อคู่ แล้วถ้ายังมีคนรู้ว่าขนาด
มาซักเนื้อคู่ถึงที่แล้วเธอก็ยัง ‘นก’

ไอวิวเอ๊ย ได้แกรนด์โอเพนนิ่งเปิดตัวเป็นนางพญานกของสาย-
การบินก็คราวนี้ละ

หลังจากที่ฟลัดบินกลับมากรุงเทพฯ แลนดิงเมื่อคืน เธอก็ขบคิด
เรื่องที่คล้ายเดือนพุดตลอด สุดท้ายก็ตัดสินใจว่าจะลองดูสักตั้ง
อย่างไรเสียวันนี้เธอก็ว่าง อีกรออย่างลองดูหน่อยก็คงไม่เสียหายอะไร
ถือว่าหาที่พึ่งทางใจหลังจากนกติดต่อกันมาห้าปีก็แล้วกัน

ถึงแม้จะคิดอยู่ในใจว่าแค่ดูวงเล่นๆ เพลินๆ ไม่ได้จริงจังมาก
แต่ก็อดกังวลไม่ได้ เพราะยายเพื่อนตัวดีดันยืนยันหนักแน่นว่าแม่นัก
แม่นหนา แล้วถ้าเกิดแม่หมอดันทำนายว่าเนื้อคู่ของเธออยู่สูงสุดปลาย
ฟ้าไม่มีวันหากันเจอละ หรือไม่ก็...คำที่สูงที่ว่าอาจจะเป็น...สูงอายุ
แค่คิดภาพตัวเองกำลังพลอดรักกับบิซิเนสแมนสักคนที่อาจจะเคยเป็น
ผู้โดยสารบนเครื่องที่อายุอานามรุ่นราวคราวเดียวกับพอ ไม่ได้รังเกียจ
คนแก่นะ แต่ก็ไม่ใช่ใหม่ เกรงว่ามันจะนับญาติกันลำบากไปหน่อย

สาวร่างเพรียวสะบัดหน้าไล่ความคิดฟุ้งซ่าน สูดหายใจลึกแล้ว
เชิดหน้า ดึงความมั่นใจจากทุกอนุปอดของเธอออกมา

“เอานะ มาถึงขนาดนี้แล้ว มีแต่ต้องเดินหน้า อะไรจะเกิดมันก็
ต้องเกิด ลู!” วิวตระการเรียกพลั้งใจให้ตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนก้าว
ฉับๆ เปิดรั้วไม้ตรงเข้าไปยังตัวบ้าน

บ้านหลังนี้เป็นบ้านไม้ชั้นเดียวสีฟ้าอมเทา หลังไม่เล็กไม่ใหญ่

มีซานระเบียงไม้ยื่นออกไปจากด้านข้างของตัวบ้าน บ้านไม้หน้าอยู่ที่
ชอนตัวเงียบๆ อยู่ในสวนที่เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่นานาชนิด มองไม่
ออกเลยว่าเป็นบ้านของหมอดูชื่อดัง นี่ถ้ามีกลิ่นกาแฟไทยมาอ่อนๆ
ไม่ว่าใครก็ต้องเดาว่าเป็นร้านกาแฟในสวนแน่ๆ

วิวตระการกตอลดที่หน้าประตูบ้านหนึ่งครั้ง ก่อนจะเปิดประตู
เข้าไปเมื่อได้ยินเสียงคำอนุญาตแว่วมา แล้วสิ่งแรกที่เข้ามาทักทาย
สายตาของผู้มาเยือนคือม่านผ้าฝ้ายบางๆ ที่ยาวลงจดพื้นห้อง อากาศ
ให้หญิงสาวเห็นเจ้าของบ้านที่นั่งอยู่ห่างออกไปเพียงราวๆ กลิ่นกำยาน
ที่ลอยมาเตะจมูกเริ่มชวนให้อารมณ์ของเธอคล้อยตามบรรยากาศของ
สถานที่ หญิงสาวรับรู้ได้ถึงมนตร์ขลังบางอย่างที่ลอยวนอยู่รอบตัว
ทว่าน่าแปลก แทนที่เธอจะรู้สึกเกร็งกับบรรยากาศที่ไม่คุ้นชิน หญิง
สาวกลับผ่อนคลายยิ่งกว่าตอนก่อนจะเดินเข้ามาในบ้านเสียด้วยซ้ำ

“เข้ามานั่งก่อนสิ” เสียงเชื้อเชิญจากเงาร่างๆ ที่อยู่หลังม่านดัง
ขึ้นเรียกสติหญิงสาว

วิวตระการพັยกหน้ารับ ก่อนยื่นมือเรียวยาวไปแหวกม่านข้างหนึ่ง
ออก ในจังหวะนั่นเอง สายตาของหญิงสาวก็สานสบเข้ากับสายตา
เรียบนิ่งทว่าเป็นมิตรที่มองมา เจ้าของสายตานั้นพັยกหน้าให้เธอซ้ำๆ
อีกครั้ง ผู้มาเยือนจึงเดินตรงไปนั่งที่เก้าอี้ตรงหน้าอีกฝ่ายที่ว่างอยู่

แอร์โฮสเตสสาวประสานมือบางของเธอเอาไว้บนโต๊ะ หลังจาก
กล่าวทักทายและแนะนำตัวกับเจ้าของสถานที่แล้ว วิวตระการได้ข้อมูล
มาจากอินเทอร์เน็ตว่าคนตรงหน้าเธอคือ แม่หม่อมจกกล หมอดูลูกแก้ว
พยากรณ์ผู้เลื่องชื่อ คิวแน่นเอี้ยดยาวติดกันหลายเดือน ตอนแรกเธอ
ก็เกือบจะถอดใจแล้ว แต่ก็ไม่รู้อะไรจิตใจให้เธอลองโทร. มา แล้วก็
เหมือนว่าโชคจะเข้าข้างที่มีคนยกเลิกคิวของบ่าววันนี้พอดี สงสัยว่า
ฟ้าจะเห็นใจที่เธอนกมาหลายทีเลยช่วยอำนวยความสะดวกให้ก็เป็น
ได้

แม่หมอลงกลคือหญิงวัยกลางคนที่ม่แวตานึงนำเกรงขาม ผิด
ชาวผ่องมีรั้วรอยตามอายุบ้างแต่ก็ถือว่าไม่มาก แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่
แทบจะดูออกตั้งแต่แวบแรกว่าเป็นหมอลด ก็มันช่างดูลึกลับเหมือนมี
อะไรซ่อนอยู่อย่างไรชอบกล

“ยังสาวยังสวยแบบนี้ ไม่พ่นมาถามหาคู่แท้ละสิ ออกหักมาหรือ
ยังงั”

วิวตระการฟังคำถามแรกแล้วยิ้มแห้ง “ไม่มีโอกาสได้ออกหักเลย
คะแม่หมอล นกบินว่อนมาทั้งชีวิต”

“จริงหรือ หน้าออกจะจิ้มลิ้มแบบนี้ ไหนๆ ขอแม่หมอลดูหน่อย”

แม่หมอลงกลว่าพลาญผายมือให้คู่สนทนาเอื้อมมาแตะที่ลูกแก้ว
ใสตรงหน้า วิวตระการสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อสัมผัสถึงความเย็นเฉียบของ
ลูกแก้ว แล้วพอเห็นว่าแม่หมอลหลับตาลง เธอก็เลื่อนสายตาจาก
ลูกแก้วใสขึ้นไปมองริมฝีปากแดงอมม่วงของคนตรงหน้า จับปลิ้นนั้น
ความคิดที่วิ่งชนสมองก็ดึงความสนใจของเธอไป

‘ลิปสติกของแม่หมอลก็สีสวยดีเหมือนกันนะ แดงอมม่วงกำลัง
เข้าเทรนด์ จะเสียมารยาทไหมนะถ้าจะถามว่าแบรนด์ไหน’

“อะแถม มีสมาธิหน่อย ตกลงจะเอาลิปหรือจะเอาผิว”

คนถูกขัดความคิดถึงกับสะดุ้ง เบิกตากว้าง อ้าปากค้างเพราะ
ไม่คิดว่าคนตรงหน้าจะล่วงรู้ความคิดของเธอขนาดนี้ หญิงสาวอ้าอึ้ง
อยู่เกือบนาที ก่อนจะหดคอคล้ายจะเอ่ยคำขอโทษแล้วอ้อมแอ้มตอบ
กลับไป

“เอาผิวคะ”

“หลับตา”

สิ้นเสียงคำสั่งที่เรียบนิ่ง วิวตระการรีบหลับตาลง ปิดความคิด
วุ่นวายทั้งหมดในหัวออก รวบรวมสมาธิทั้งหมดไปจดจ่ออยู่กับลูกแก้ว
พยากรณ์ที่เธอสัมผัสอยู่ ในเมื่อหมอลดแมนเวอร์มานั่งอยู่ตรงหน้าแล้ว

คราวนี้ละ เธอจะต้องรู้ให้ได้ว่าจะเอาไม่ไปสอยเนื้อคู่ปริศนาที่อยู่สูงนัก
สูงหนาของเธอได้จากที่ไหน

“คนเดียวเท่านั้น!” น้ำเสียงหนักแน่นของแม่หมอบจงกลเรียกให้
จิตรระการลืมหันมอง “ลูกจะมีผู้ชายที่เข้ามาเป็นแฟนอีกแค่คนเดียว
เท่านั้น แล้วคนนั้นแหละที่เป็นเนื้อคู่”

“คนเดียว?” จิตรระการผลอหลุดปากพร้อมกับกลอกตา “เอ่อ...
แล้วคนเดียวที่ว่านี่ เจอกันหรือยังคะ”

“เกือบจะเจอกันหลายทีแล้วนะ แต่คลาดกันไปมา”

แอร์โฮสเตสสาวมองหน้าแม่หมอบที่พูดเสียงเรียบ แต่สีหน้าเริ่ม
เครียดขึ้นเล็กน้อย ทำเอาคนฟังลุ้นในสิ่งที่อีกฝ่ายจะเอ่ยต่อ “เนื้อคู่ของ
ลูกนะอยู่สูง ทางเดินชีวิตเลยไม่ได้อยู่ในเส้นในแนวเดียวกัน เขาเรียน
ที่นี้ เราเรียนที่นี้ เขากินข้าวร้านนี้ เราไปกินข้าวร้านโน้น ใช้ชีวิตคนละ
แบบ ก็เลยเจอกันยาก”

จิตรระการพ่นลมหายใจอย่างลึมตัว ดูดวงหมอบไหนก็บอกว่า
เนื้อคู่อยู่สูง นักบินที่อ้อยอยู่ตลอดนี้ยังไม่สูงพอหรือไง สูงกว่าเครื่องบิน
กันนอกโลกแล้วนะ เนื้อคู่เธอคงไม่ใช่โกโบริที่เดินเล่นอยู่บนทางช้างเผือก
อันไกลโพ้นหรอกใช่ไหม

ให้ตายเหอะ! มีคนเดียว อยู่สูง แถมยังเจอกันยากอีก แม่หมอบ
มีโปรแกรมสลบเนื้อคู่ใหม่ละ เธอจะได้ซื้อคอร์สวันนี้ สลับเปลี่ยนคน
เสียตั้งแต่ตอนนี้เลย

“ก็ไม่ใกล้ไม่ไกล แต่ยังไม่เจอกัน เพราะว่าทิศทางลมเนื้อคู่ของ
เราไม่ตรงกัน” คำพูดของแม่หมอบจงกลดึงสติให้หญิงสาวกลับมาจดจ่อ
กับเรื่องตรงหน้าอีกครั้ง

“มันต้องดูทิศทางลมด้วยเหวอคะ”

เรียวกปากสีแดงอมม่วงยกยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้าซ้ำๆ
“ใช่สิ ก็อยู่ในทิศทางลมที่ไม่อำนวย ลมจะพัดพาเนื้อคู่ให้มาเจอกันได้

อย่างไร จริงไหม”

“แล้วอย่างนี้หนูต้องทำยังไงคะ”

“ไม่ยากเลย แค่ย้ายที่อยู่ ในเมื่อเขาอยู่สูง เราก็ย้ายไปอยู่ในที่สูง”

“ย้ายไปอยู่ที่สูง ตามทิศทางลม...” วิวตระการพิมพ์พาลงพยับหน้าซ้่า คิดภาพตามในสิ่งที่คนชี้ทางพูด ก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปถามแม่หมอใกล้ๆ “ลมที่วานี้...ลมเนื้อคู่หรือคะ”

“เขาเรียกว่าลมได้ผิวลูก” แม่หมอจงกลตอบกลับทันควันจนคนถามผงะถอยมาพิงพนักเก้าอี้

“คุณพระ!” แอร์โฮสเตสสาวยกมือขึ้นทาบอก จู่ๆ ก็ใจเต้นขึ้นมาเพียงแค่นี้ได้ยินคำว่า...ลมได้ผิว ซึ่งใจอยู่สามอึดใจแล้วถามออกไป “เอ่อ...ถ้าย้ายไปตรงนั้นแล้ว...ลมจะโกรกเบอร์แรงเลยไหมคะ”

“ไม่อยากจะบอก แรงชนิดที่เรียกว่ามรสุมเลยละลูก”

วิวตระการรีบยกมือปิดปากที่อ้าค้าง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นยิ้มกริ่มเมื่อจินตนาการไปถึงลมที่หอบเนื้อคู่มาให้ ภาพชายในฝันผุดขึ้นในหัวราวกับดอกเห็ด เลือกลงไม่ถูกเลยว่าเขาคนไหน คิดพลางเลื่อนสายตาไปมองคนตรงหน้าด้วยดวงตาวาววับแล้วตอบกลับเสียงหนักแน่น

“คราวนี้ละวิวตระการจะได้เลิกนกชะที!”

2

ชั้นที่สูง

สาวร่างเพรียวบางด้วยความสูงหนึ่งร้อยหกสิบแปดเซนติเมตร เดินอย่างหมดอาลัยตายอยากเข้ามาในห้องพัก หญิงสาวหยุดที่หน้า ชั้นรองเท้าที่วางอยู่ใกล้ประตู สลัดรองเท้าส้นสูงที่สวมอยู่ทิ้งไปส่งๆ ไม่มีกะจิตกะใจแม้แต่จะเปิดตู้แล้วเก็บมันให้เข้าที่ เพิ่งจะดีใจเพราะ แม่หมອງคงช่วยแนะนำวิธีซักเนื้อคู่ให้เธอมาหมาดๆ แต่พอกลับมาถึง คอนโดเท่านั้นละ...

วิวตระการทั้งตัวอย่างหมดเร็วแรงลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่น รวากับถูกของสี่เหลี่ยมสามช่องในมือเธอตอนนี้ดูดพลังไปจนหมดสิ้น หญิงสาวนอนมองเพดานด้วยอาการเซ็งๆ อยู่หลายนาที่ ก่อนจะยก ของในมือขึ้นมาดูเพื่อตอกย้ำความชอกช้ำให้ตัวเองอีกครั้ง

“เรียนเชิญ คุณวิวตระการ ชญานิศ ใครแต่งอีกกะเนี่ย มาซะ ของชมพูหวานไม่เกรงใจคนโสดเลย” อ่านออกเสียงข้อความบนหน้า ของของแรกด้วยน้ำเสียงประชดประชันเสิร์จก็เปลี่ยนสลับอีกของขึ้นมา “เรียนเชิญ วิว Cabin Crew เหอะ...อันนี้เพื่อนที่ทำงานแน่ๆ” ถอนหายใจใส่เพดานแล้วกลั้นใจดึงซองสุดท้ายออกมาดู “เรียนเชิญ วิว Business Eng. อิม เอาเข้าไป ตบท้ายด้วยเพื่อนมหา’ลัย” บ่นไปพลาง เปิดซองอ่านรายละเอียดไปพลาง ก่อนจะโยนการ์ดเชิญร่วมงาน

แต่งงานทั้งสามใบไปบนโต๊ะหน้าโซฟา

“ดีจริงๆ ให้มันได้อย่างนี้สิ มาครบหมด เพื่อนมัธยม เพื่อนมหาลัย เพื่อนทำงาน ใต้จะแต่งงานออกเรือนไปมีผัวเมียเพื่อนก็ไม่ว่าอะไร แต่ช่วยอย่าแต่งเดือนเดียวกันได้ไหม หาชุดตามธีมสีว่าน่ารักแล้ว ยังต้องมาใส่ของอีก นี่ยังไม่รวมบรรยากาศความรักอันชื่นมื่นที่แสนจะขมขื่นสำหรับคนโสดนะ ไปมาทำงาน...เพื่อนเจ้าบ่าวก็ไม่เคยได้ติดไม้ติดมือมากับเขา คิดแล้วหมั่นความรักไว้ยัยย”

ไววยายเสียงดังอยู่คนเดียวในห้อง ก่อนจะถูกขึ้นแล้วเดินตรงเข้าครัวไป ตั้งใจจะหาน้ำมาทำดื่มเพื่อดับจิตใจที่ร้อนรุ่มเสียหน่อย “เดือนที่แล้วแต่งไปสอง เดือนนี้อีกสอง เดือนหน้าสาม ยิ่งเข้าหน้าหนาวยิ่งขยันแต่งงานกันเหลือเกิน จ้า...เอาให้เต็มที่ จะไม่ให้ใ้อิวรีรีบไปหาหมอดูซึกเนื้อคู่ได้ยังไง ไปงานแต่งที่ไร สายตาเพื่อนที่มองมาเหมือนเรียกฉันอยู่ในใจ ‘แอร์ก็ๆ’ คิดแล้วก็หลอนชะมัด” วิวตระการกระดกน้ำเย็นจนหมดแก้วแล้วก็พ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “ใบแจ้หนีบัตร์เครดิตว่าน่ากลัวแล้ว การ์ดแต่งงานของเหล่าบรรดาเพื่อนฝูงนี่สิ น่าสยดสยองยิ่งกว่า”

บ่นไม่ทันขาดคำ เสียงสมาร์ตโฟนในกระเป๋าก็เรียกความสนใจจากเธอไป วิวตระการเดินกลับไปห้องนั่งเล่นแล้วหยิบโทรศัพท์ออกมาดู กดมุมปากลงเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าปลายสายที่โทร. เข้ามาไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น ‘แพตตี้’ อีกชื่อหนึ่งในวงกลมไม้ป่าของยายแพทริก นั่นละ

“ว่าไง ปลอดภัยแล้วหรือ ถึงโทร. หาฉันได้เนี่ย”

“โอ้ยยัย คนเรานั้นก็ต้องมีพักบ้างอะไรบ้าง” น้ำเสียงดัดจริตจนคนฟังที่จินตนาการท่าทางอันน่าหมั่นไส้ของเพื่อนซี้ออกแผลอแบะปาก “ที่โทร. หาเนี่ย ก็เห็นว่าเย็นนี้เราว่างตรงกันว่าจะชวนกันไปเดินหาชุดหน่อย”

“ชุดอะไร”

“อ้าว นี้อย่าบอกว่านี่วิวยังไม่ได้การ์ดนะ”

“นี่วิว” คือคำเรียกอย่างย่อของคำว่า ‘นั่งชะนีวิว’ ที่แพทริกมักใช้เรียกวิวตระการอยู่บ่อยๆ

คนถูกถามเหลือบไปมองกองการ์ดแต่งงานบนโต๊ะ อุตส่าห์ว่าดื่มน้ำเย็นเพื่อดับไฟริษยาไปแล้วแท้ๆ ยายเพื่อนบ้ายังโทร. มาสุ่มไฟให้อีก

“ได้แล้ว แต่กำลังคิดอยู่ว่าจะไปดีไหม”

“โอ๊ย งานนี้แกไม่ไปไม่ได้เด็ดขาดนะคะ เพราะยายพิงค์เจ้าสาวคือเพื่อนร่วมรุ่นที่เข้ามาเทรนเป็นลูกเรือพร้อมกันกับเรา ส่วนเจ้าบ่าวนะ...ก็กัปตันบิก กัปตันหนุ่มรูปหล่อที่ยายนั่นสอยตัดหน้าแกไปไง งานนี้แกต้องไปเพื่อแสดงจุดยืนอันแสนสตรองของแก”

วิวตระการฟังแล้วสุดหายใจลึกอย่างอดกลั้น ไม่รู้ว่าแพทริกหรือเกลียดเธอกันแน่ถึงได้เอาความกั๊กไม่น่าจดจำกลับมาตอกย้ำเธออีก นี่ถ้ามายืนพูดอยู่ตรงหน้า สาบานได้ว่าเธอจะจับเข่าระบายความเคียดแค้นให้หายเป็นตุ๊กกันไปเลย

“เย็นนี้ไม่ว่างแล้ว เชิญแกไปผลิตเพลินเดินหาชุดคนเดียวเหอะ ส่วนฉัน...ไม่แน่นชุด เน้นหน้าโอเค? แค่นี้ละ” ไม่รอฟังคำตอบจากปลายสาย หญิงสาวดวงสายทันทีแล้วโยนโทรศัพท์ทิ้งไปบนโซฟา

“โอ๊ยยย อยากจะกรี๊ดให้โลกแตก ชีวิตอีวิวช่วงนี้യാแม่แรงโค้งมากคะ”

หลังจากใช้เวลาอยู่ครู่ใหญ่ในการสงบจิตสงบใจของตัวเองให้อารมณ์กลับมาอยู่ในโหมดปกติได้แล้ว วิวตระการก็เดินไปหยิบโน้ตบุ๊กดูใจในห้องนอนออกมาเปิดทางที่โต๊ะหน้าโซฟา เสียบปลั๊กชาร์จไฟพร้อมสรรพ แน่นอนว่าไม่ลืมขนมมเนยเสปียงอาหารที่จัดมาอย่าง

อุดมสมบูรณ์ เพราะเวลาต่อจากนี้คือช่วงเวลาแห่งการทำกาที่ใหญ่

“อยากส่งการ์ดเชิญร่วมงานแต่งงานมากันนักใช้ไหม ได้...ถึงเวลาของวิวตระการบ้างแล้ว คินนี่ถ้าไม่ได้ที่อยู่ใหม่ตามพิกัดที่แม่หมอลให้มา ใ่วิวจะไม่นอน ไม่ได้ผ้า ไม่นอนคะ! มา!” พรบมือสองครั้งเรียกแรงฮึด ตามด้วยท่าสะบัดบ๊อบอีกหนึ่งที “พร้อมคะ!”

เมื่อยัดเส้นยัดสายเตรียมพร้อมที่จะออกเล่า...หมายถึงเล่าที่อยู่ใหม่นะ ไม่ใช่ผู้ชาย นั่นละ...พอพร้อมแล้ว แอร์โฮสเตสสาวก็เริ่มเปิดหน้าเว็บไซต์ขายหรือให้เช่าบ้านและคอนโด กรอกข้อมูลไปตามตำแหน่งที่เธอได้รับมา ไม่กี่นาทีผลลัพธ์ก็ปรากฏขึ้นบนจอ

วิวตระการเลื่อนเมาส์ไล่อ่านข้อมูลประกาศให้เช่าคอนโดมิเนียม และก็เพิ่งจะสังเกตเห็นนั่นละว่าย่านที่แม่หมอลให้มานั้นเป็นย่านธุรกิจที่ค่าเช่าห้องแพงหูฉี่ ที่อยู่อาศัยก็มีแต่แบบหรูเลิศอลังการ “นี่มันย่านที่พิกไฮโซชัดๆ ค่าเช่าขั้นต่ำเดือนละแปดหมื่นห้า ทานโทษนะคะ นั่นค่าเช่าหรือเงินดาวน์ไม่ทราบ”

ประศดเรื่อยเปื่อยแล้วก็หิบบแอปเปิลใส่ปาก ย้ายไปเปิดหาจากเว็บไซต์อื่นๆ อีก และสิ่งที่เธอพบก็ไม่ต่างจากเดิมมาก แม้ว่าวิวตระการจะเลือกห้องที่เล็กที่สุดและห่างไกลจากสิ่งอำนวยความสะดวกสบายในย่านนั้นแล้ว ราคาค่าเช่าห้องก็ยังแพงเกินกว่าที่เธอประมาณการเอาไว้ด้วยดี

“เดือนนึงอยู่เมืองไทยนับครั้งได้ ทุกวันนี้ก็เหมือนเช่าคอนโดให้เสื้อผ้าอยู่ แล้วนี่ถ้าต้องจ่ายเดือนละห้าหมื่น” ว่าแล้วก็กุมขมับ “เสื้อผ้าฉันจะได้อยู่ในคอนโดไฮโซ ในขณะที่ฉันต้องกอดก้อนเกลือกินเหรอ คนปกติเขาทำกันใหม่เนีย จะได้เจอเนื้อคู่ทั้งที่มันต้องลำบากขนาดนี้เลยเหรอ”

บ่นกระปอดกระแปด แต่ก็ยังเลื่อนดูข้อมูลไปเรื่อยๆ ในใจก็ภาวนาอย่างมีความหวัง ทว่าเปิดหาเท่าไรก็เหมือนว่าความหวังของ

เธอจะรีบหรือลงเรื่อยๆ ราคาเช่าห้องมีแต่จะสูงขึ้นไปอีก คนไม่อยากจะถอดใจแต่ก็ออกอาการเซ็งๆ เลยพักเบรกอารมณ์เหนื่อยหน่ายของตัวเองชั่วคราวด้วยการเปิดเฟซบุ๊กมาเล่นแทน และก็เป็นที่ตอนนั้นเองที่สวรรค์เมตตา เมื่อโพสต์หนึ่งที่ถูกแชร์บนหน้าเฟซบุ๊กสะดุดตาเธอเข้า

“ค่าเช่าเดือนละแปดพัน!” วิวตระการโผล่ออกมาด้วยความตกตะลึง ก่อนจะรีบกดเข้าไปดูรายละเอียดอย่างไม่รอช้า “เพนต์เฮาส์ ชั้น 24 ของคอนโด The Wealth พระเจ้าเออะ! นี่มันคอนโดหรูเลิศอลังการที่สุดในแถบนั้นนี่ แถมยังอยู่ชั้น 24 จากทั้งหมด 25 ชั้น แต่ให้เช่าเดือนละแปดพันนี่นะ บ้าไปแล้ว...เจ้าของไม่ได้พิมพ์ศูนย์ตกไปตัวหนึ่งใช่ไหม”

แม้ว่าแอร์โฮสเตสสาวจะสนใจประกาศให้เช่าไม่น้อย แต่ก็ยอมรับว่าราคาที่พักผ่อนอย่างสิ้นเชิงกับความอลังการของห้องเช่าทำให้เธอเกิดความลังเล สงสัยว่าอาจจะมีเงื่อนไขอะไรบ้างซ่อนอยู่ วิวตระการเปิดหน้าเว็บค้นหาขึ้นมาอีกหน้าต่างหนึ่ง ก่อนจะพิมพ์คีย์เวิร์ด ค้นหาข้อมูลในสิ่งที่เธอสงสัย

“ก็ไม่เคยมีข่าวว่ามีใครตายที่คอนโดนั้นนี่ แถมยังเป็นคอนโดใหม่อีกต่างหาก ทำไม่ถึงให้เช่าถูกขนาดนี้ หน้าซ้ำโพสต์มาสองอาทิตย์แล้วก็ยังหาคนเช่าไม่ได้” ว่าแล้วก็เปิดหน้าประกาศให้เช่าขึ้นมาอ่านรายละเอียดดีให้แน่ชัดทุกบรรทัดอีกครั้ง

และก็พบว่า...

“ต้องอยู่เหมือนไม่อยู่” หญิงสาวอ่านเงื่อนไขหนึ่งที่ถูกหมายเหตุเอาไว้ที่บรรทัดสุดท้าย หืม...อย่างนี้เอง

เพนต์เฮาส์หรูราคาแปดพันแห่งนี้ มีเงื่อนไขอยู่ว่านอกจากเธอจะต้องอยู่ร่วมกับเจ้าของห้องแบบแยกห้องนอนส่วนตัวแต่ใช้พื้นที่ส่วนอื่นฯ ร่วมกันแล้ว เธอยังจะต้องทำตัวให้อยู่เหมือนไม่อยู่ นั่นคงเป็นเหตุผลสำคัญที่ยังหาคนเช่าไม่ได้ทั้งที่ราคาถูกเหมือนให้อยู่ฟรีแบบนี้

ค่อยอุ่นใจขึ้นมาหน่อยที่ไม่ใช่ราคาถูกเพราะมีผีสิงอยู่ในตู้เสื้อผ้าบิลต์-
อินอย่างที่เขาสนับสนุนเอาไว้แต่แรก

วิวตระการเลื่อนเมาส์ไปกดดูรูปถ่ายของห้องพักที่เจ้าของโพสต์
เอาไว้ ยิ่งได้เห็นความสวยงาม สะอาดสะอาด แถมยังมีหรรษาของห้อง
พักแล้ว ยิ่งทำให้หญิงสาวยิ้มหน้าบานเข้าไปใหญ่

แค่ทำตัวเหมือนว่าไม่ได้อยู่ห้องเธอ...

สำหรับคนอื่นอาจจะเป็นเรื่องใหญ่ แต่ถ้าเป็นแอร์โฮสเตสที่เข้า
คอนโดให้เสื้อผ้าอยู่เสียเป็นส่วนใหญ่ออย่างเธอแล้วละก็...

“แค่นี้ สบายมาก!”

สาวร่างเพรียวในชุดเดรสสีส้มปล่อยชายยาวเคลียเข่ายีน

นั่งค้างอยู่หน้าคอนโดมเนียมระดับพรีเมียมมาเกือบนาที่แล้ว ดวงตา
กลมสวยที่ถูกแต่งแต้มมาอย่างดีกะพริบพริบๆ ก่อนที่น้ำลายอีกใหญ่
จะถูกผลักลงคอ

ตอนที่ดูในอินเทอร์เน็ตว่าที่นี่หรรษาแล้ว พอได้มาเห็นสถานที่
จริงถึงกับช็อกในความหรรษาเข้าไปใหญ่ ที่เขาวัวคอนโด The Wealth
แห่งนี้เป็นคนโดระดับซูเปอร์ลักชูรี่ ตอนนี้วิวตระการได้เห็นกับตา
และขอคอนเฟิร์มว่าเป็นเรื่องจริง เธอตะลึงตั้งแต่หัวเหล็กดัดชั้นดีสีดำ
เข้ม ไหนจะรถซูเปอร์คาร์หลายสิบล้านที่ขับออกไปสวนกับอีโคคาร์
คันน้อยของเธอตอนเข้ามาที่นี่

คืนที่ยามไม่เห็นว่าเป็นสิ่งแปลกปลอม แถมยังยอมปล่อย
ให้เธอเข้ามาง่ายๆ คงเป็นเพราะเจ้าของห้องที่นัดเธอมาเจอในวันนี้
ได้ขอเลขทะเบียนรถเธอไว้ และน่าจะแจ่มกับยามว่าเธอจะมาละมั้ง
ไม่อย่างนั้น มีหวังเธอคงไม่ได้เฉียดกรายเข้ามาในดินแดนสวรรค์นี้แน่

“เอาขาไหนก้าวเข้าก่อนดี” วิวตระการมองบันไดหินอ่อนสามสี่
ขั้นที่ทางเข้า รู้สึกประหม่าขึ้นมาบอกไม่ถูก “ขาร้ายซ้ายดี เออวะ! ขา

ซ้ายละกัน”

ตัดสินใจได้ก็ก้าวขาซ้ายขึ้นเหยียบบันไดหินอ่อน ก่อนจะก้าว
ฉับๆ เดินตรงไปที่ลิบบปี พยายามบั่นหน้าให้ดูเหมือนว่าเธอเคยชินกับ
ความหรูหราในระดับนี้ เชิดหน้าขึ้นเล็กน้อยคล้ายจะบอกว่า

‘ที่บ้านคุณหญิงแม่ก็ตกแต่งสไตล์คลาสสิกร่วมสมัยแบบนี้ละ
คะ’ กดมุ่มปากลงนิดๆ ให้เหมือนว่าเย่ลิบบปีที่ผ่านมาเธอก็เติบโตมา
ท่ามกลางบรรยากาศลักชูรี่ประมาณนี้ละ บ้านสวนคุณยายที่นนทบุรี
เธอ คืออะไร ไม่รู้จัก หวังว่ากลับบ้านคราวหน้ายายคงไม่เอาเปลือก
ทุเรียนขว้างใส่ละ

วิวตระการนั่งลงที่โหลปากำมะหยี่สีน้ำตาลอ่อนที่ด้านหนึ่งของ
ลิบบปี ก่อนจะส่งข้อความไปหาเจ้าของเพนต์เฮาส์ผู้ใจร้อนที่จู้ๆ ก็
เรียกเธอมาเจอกะทันหัน แต่จะว่าไปก็เข้าล็อกพอดีที่เธอว่างตรงกัน
เธอเคยเห็นหน้าว่าที่ผู้ร่วมห้องของเธอจากรูปบนหน้าเฟซบุ๊กแล้ว ดูจะ
รวยไม่เบาเหมือนกัน คิดอย่างนั้นก็กวาดตามองรอบๆ สรรพสิ่งที่ถูก
จัดเอาไว้ในลิบบปี

มีเงินซื้อคอนโดหรูขนาดนี้ อย่าเรียกว่ารวย เรียกว่าระดับเศรษฐี
นี่เลยดีกว่า

คิดอย่างนั้นก็เลื่อนสายตาไปมองเงาสะท้อนของตัวเองที่แถบ
กระจกยาวซึ่งถูกประดับเอาไว้ที่ด้านหนึ่งของผนังห้อง เริ่มกันเบาๆ
จากเดรสสีส้มมารมาเลด หรือที่เรียกว่าส้มแบบแยมผิวส้ม ใส่แล้วขับ
ผิวขาวของเธอได้คืออย่างแบรนดิวินซ์ สนนราคาหนึ่งหมื่นหกพันกว่า
บาท คิดถึงตอนกัดฟันอุดบัตรเครดิตแล้วแอบก่นด่าตัวเองในใจ ไม่รู้
ว่าถ้าสวมจนเบื่อแล้วเอาไปขายต่อมือสองจะมีคนซื้อหรือเปล่า

นอกจากเดรสตัวสวยที่เธอสวมมาแล้ว ยังมีกระเป๋าครอบสบอดี
ใบเล็ก Fendi Peekaboo สีเหลืองสด ที่ตอนซื้อก็ลังเลอยู่นานว่าเธอควร
จะเลือกไซส์ไหน ไซส์ปกติก็แสนหกเบาๆ แต่ถ้าเป็นไซส์มินิหนึ่งแสน

นิดๆ โน้จะ วิวดตระการเลือกไซซีไมโครไบเล็กเท่าฝ่ามือ อีแคใบจี้วี้ก็
สีหมื่นกว่าบาทแล้ว ซ้อมาดับกิเลสตัวเองก็พอ แต่จะว่าไปมันก็เข้ากับ
กับเดรสตัวสวยนี้พอดีเลยนะ

ร่างเล็กบนไซฟาปิดตัวซ้ายขวาเล็กน้อย เซยชมความสวยงาม
ของเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่ นี่ยังมีรองเท้าบูตสั้นสูงคริสซง ฤดูตง ที่ตอน
แรกเธอตะลึงกับราคาแพงๆ กับความสวยกระแทกใจ ลังเลอยู่นาน
ว่าจะสวยดีไหม แต่บอกตัวเองว่ามันไม่ใช่สั้นสูงธรรมดา แต่ความ
แหลมของมันยังใช้เป็นอาวุธป้องกันตัวได้เท่ามันละ เธอพุ่งตัวไปจ่าย
เงินที่เคาน์เตอร์อย่างไม่รอช้า ก็เหตุผลฟังขึ้นนี่ จะรอช้าอยู่ไย ของมัน
ต้องมี ของดีต้องมา

แล้วที่เธอแต่งตัวมาเต็มยศประโคนของแบรนต์เนมมาเสียเต็ม
ตัวขนาดนี้ ไม่ได้อยากจะทำอวดอะไรใคร ดูจากความหรูหราของที่นี่
แล้วก็พอเดาได้ไม่ยากกว่าราคาข้าวของบนตัวเธอนั้นคงเทียบกับของ
เจ้าของเพนต์เฮาส์ไม่ได้ แต่ที่เธอต้องเลือกใช้ของที่มียะดับน้อยก็
เพราะอย่างน้อยอีกฝ่ายจะได้มั่นใจว่า ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ค่อยอยู่ห้อง
แต่เธอก็มีเงินจ่ายค่าเช่าเดือนละแปดพันแน่นอน ถ้าเธอเบียดหรือหาย
เข้ากลีบเมฆเมื่อไร ก็เอาข้าวของพวกนี้ของเธอไปขายได้เลย

“โทษนะคะ ไซ้คุณวิวใหม่คะ”

วิวดตระการที่กำลังก้มมองชุดตัวเองอยู่เงยหน้าขึ้นตามเสียงเรียก
ก่อนจะรีบผุดลุกขึ้นเมื่อเจ้าของเสียงเดินเข้ามาหา เธออาศัยเวลาไม่กี่
วินาทีที่นั่นสำรวจเสื้อผ้าหน้าผมของอีกฝ่าย จะได้ประเมินคร่าวๆ ว่าเธอ
ควรจะวางตัวกับว่าที่รุมเมตประมาณไหนถึงจะดี

เสื้อกล้ามแขนเว้าสีขาวยกกับกระโปรงสไตร์เก้ต่วนั้น เธอจำได้ว่า
มันเป็นตัวรันเวย์คอลเล็กชันล่าสุดของมิวมิว ไหนจะรองเท้าผ้าใบ
ดิออร์ที่เธอเคยอยากได้คู่ นั้น แต่ก็ต้องตัดใจเมื่อคิดว่าคงหาโอกาสสวม
ได้ไม่คุ้มกับราคา จะใส่กลับไปบ้านสวนที่นนทบุรีก็เกรงว่าความซิก

ของดิออร์จะแพ้ทุเรียนในสวนของยาย

นาฬิกาข้อมือทองคำขาวจากปาเต็ก ฟิลิปปีนั้น ต่ำๆ ก็น่าจะสัก ล้านสองล้าน วิดระการลอบถอนหายใจ แค่ของบนตัวแสนวิเศษรวมๆ กันแล้ว ราคาแพงกว่ารถยนต์คู่หูคู่ตายที่เธอซื้อมาเสียอีก

“ใช่ค่ะ คุณแสนหรือคะ” แอร์โฮสเตรสสาวว่าก่อนจะเลื่อน สายตาไปมองชายหนุ่มที่ยืนยิ้มอยู่ด้านหลัง และก็ดูเหมือนว่าคนที่เธอนัดหมายจะเดาความสงสัยของเธอได้จึงรีบแนะนำ

“คะแสนคะ ส่วนนี้คุณกร เจ้าของ The Wealth”

วิดระการพยักหน้ารับ ออกอาการเคอะเขินเล็กน้อยที่เห็นชายหนุ่มที่เพิ่งถูกแนะนำโอบแอวแสนวิเศษไว้หลวมๆ คงเป็นคู่สามีภรรยา กันละมัง แล้วถ้าเป็นอย่างนั้นจริงจะให้เธอมาเป็นรุมเมตทำไมกัน แล้วหญิงสาวก็ต้องละความสงสัยเอาไว้ก่อน เมื่อชายหนุ่มคนเดิมผายมือให้เธอแล้วเอ่ยด้วยเสียงทุ้มนำฟัง

“เชิญด้านบนดีกว่าครับ แสนบอกจะคุยกับคุณที่ห้องเลย”

วิดระการได้แต่พยักหน้ารับอีกครั้ง เผลอห่อตัวให้สับลงอย่างไม่รู้ตัว ก่อนจะเดินไปพร้อมกับคู่วักทั้งสอง

ระหว่างทางขึ้นไปชั้นที่เจ็ดลิบหกของแสนวิเศษนั้น ‘คุณกร’ ผู้เป็นเจ้าของ The Wealth ก็เป็นผู้แนะนำทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับคอนโด แห่งนี้อย่างละเอียด โดยที่เจ้าของห้องไม่ต้องเอ่ยปากเองแม้แต่บ่อย วิดระการไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเป็นส่วนหนึ่งของบริการชั้นหนึ่งของที่นี่หรือเปล่า แต่คิดไปคิดมาก็คงไม่น่าใช่ เจ้าของคอนโดหรูหราขนาดนี้คงไม่เสียเวลามานั่งอธิบายรายละเอียดให้ผู้เช่าตัวเล็กๆ อย่างเธอ หากไม่ใช่เพราะ...

แอร์โฮสเตรสสาวทำเลื่อมมองมือของชายหนุ่มที่ยังวนเวียนอยู่รอบแอวแสนวิเศษไม่ห่าง นั่นละ เป็นเพราะเหตุผลนั้นละ ไม่ต้องหาคำอธิบายเพิ่ม

“ลิปต์จะขึ้นได้ต้องมีไค้ดหรือไม้ก็การ์ดครับ ซึ่งจะอ่านข้อมูลเฉพาะชั้นของเราเท่านั้น แต่สมมุติว่ามีเพื่อนห้องอื่นเราก็ให้ไค้ดได้ เช่นเราจัดงานเลี้ยงอะไรแบบนี้ครับ พอจัดงานเสร็จเราก็เปลี่ยนได้อีกเพื่อความปลอดภัยของเรา นี้อย่างแสนมีไค้ดห้องผม เขาก็กดได้เลย”

วิวตระการยิ้มให้ชายหนุ่มเชิงตอบรับว่าเข้าใจ พร้อมกับคิดในใจ...“ไม่ใช่แค่โอบเอวนะ มีไค้ดห้องด้วยจ้า...”

“ส่วนห้องพัก ในตึกนี้มีทั้งหมดเจ็ดสิบเจ็ดห้อง ของแสนเป็นห้องเบอร์เจ็ดสิบหก ส่วนห้องเบอร์เจ็ดสิบเจ็ดเป็นของผมอยู่ชั้นเหนือห้องแสนขึ้นไป”

ลิปต์เลื่อนขึ้นมาหยุดที่ชั้นยี่สิบสี่พอดี พอทั้งคู่ก้าวออกมาจากลิปต์ แสนวิเศษที่เสียบอยู่นานก็ว่าขึ้นขณะเดินไปที่ห้อง

“คุณกรไปรอบนห้องใหม่คะ เดี่ยวแสนคุยกับคุณวิวเสร็จแล้วแสนไลน์หา”

“ไม่เอาครับ เมื่อกี้บอกแล้วว่า จะอยู่ด้วย แสนคุยเถอะครับ เดี่ยวผมขอดูความเรียบร้อยในห้องแสนหน่อย”

วิวตระการที่รู้ตัวว่าเป็นคนนอกพยายามเพิกเฉยต่อการสนทนาหยอกล้อของคู่รัก ทำตัวให้เป็นหญิงสาวผู้เมินเฉยต่อโลกภายนอกและความไม่เป็นไปรอบตัวให้มากที่สุด เพราะถ้าเธอต้องรับใครสักคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนให้มาอยู่ร่วม เธอก็คงอยากได้คนที่ไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของเธอเหมือนกัน และเธอก็คิดว่าแสนวิเศษก็ต้องการอย่างนั้น หญิงสาวจึงหันไปสนใจความหรรหาลังการของเพนต์เฮาส์แทน

“คุณวิวเชิญค่ะ”

แขกของห้องนั่งลงที่โซฟาหนังสีดำมันขลับก่อนจะรับน้ำแร่ขวดจิ๋วที่เจ้าของห้องยื่นมาให้

“โทษทีนะคะ แสนยังไม่ได้ย้ายเข้า”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

วิวตระการตอบด้วยน้ำเสียงที่ฟังเป็นมิตรที่สุด ก่อนจะก้มลงมองขวดน้ำแร่ที่หอดังที่เธอมักจะเสิร์ฟผู้โดยสารเฟิสต์คลาสเป็นประจำ นี่ขนาดอีกฝ่ายบอกว่ายังไม่ได้ย้ายเข้า แต่ก็ต้อนรับเธอด้วยน้ำแร่เกรดพรีเมียมที่อุดมไปด้วยซิลิกาที่ดีที่สุดผิวและเส้นผม แน่نونว่ามาจากแหล่งที่เขารู้ว่ากันว่า มีระบบนิเวศอุดมสมบูรณ์เป็นอันดับต้นๆ ของโลก ตรงดิ่งมาจากประเทศทางตอนใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก นี่ถ้าแสนวิเศษย้ายเข้าแล้ว เผลอๆ ไม่ใช่แค่ตอนใต้ แต่เจ้าหล่อนคงได้ซิลิกาชั้นดีมาทั้งมหาสมุทรแปซิฟิกนั่นละ

แอร์โฮสเตรสสาวเปิดน้ำแร่ดื่มพอประมาณ พอให้เป็นบุญต่อหลอดอาหาร กระเพาะ ผิวพรรณ และเส้นผมของเธอ

“จ้ะ เราเริ่มกันเลยดีกว่า คุณวิวทำงานอะไรหะคะ ถึงอยู่บ้านเดือนนึงน้อย...น้อย”

“วิวเป็นแอร์คะ ชั้นต่ำบินไม่ต่ำกว่าสิบห้าวันต่อเดือนอยู่แล้ว”

“แล้วก่อนนี้คุณวิวอยู่ที่ไหนคะ”

“ก่อนหน้านี้อยู่แถวบางนาคะ พอดีเมื่อก่อนวิวเรียนมหา’ลัยแถวนั้นนะคะ พอมาเป็นแอร์ ไปสนามบินบ่อย เลยเช่าคอนโดแถวนั้นเลย จะได้ไม่ต้องกังวลเรื่องเส้นทางด้วย”

“แล้วทำไมอยากมาอยู่กับแสนคะ”

“เออ...คือ...วิวอยากลองเปลี่ยนบรรยากาศใหม่ๆ ดูบ้าง แล้วพอดีไปดูดวงมา เขาบอกว่าถ้ามาอยู่แถวนี้แล้วจะรุ่ง คุณแสนคงไม่ว่าอะไรใช่ไหมคะ ถ้าวิวเป็นประเภทเชื่อเรื่องแบบนี้ แต่รับรองว่าไม่มีเครื่องรางของขลังอะไรที่ลึกลับหรือกนะคะ เรื่องนั้นวางใจได้”

“พูดตามตรงนะคะ แสนไม่ได้อยากได้รูมเมต แต่คุณพ่อแสนยื่นคำขาดว่า แสนต้องมีคนอยู่ด้วย ไม่งั้นแสนไม่ได้ย้ายออก แสนถึงขอคุณสมบัติของรูมเมตไปแบบนั้น คุณวิวว่าคุณวิวเป็นทุกอย่างตามที่แสนขอได้ไหมคะ”

“คิดว่าได้นะคะ ปกติแล้วฉัน...เอ่อ วิวทำงานแพตเทิร์นละคราวๆ สิบกว่าวัน แล้วก็จะได้หยุดพักสามถึงสี่วัน เวลาส่วนใหญ่ก็จะใช้ไปกับ การนอน คิดว่าไม่น่าจะรบกวนคุณแสน” วิวตระการพูดอย่างเกร็งๆ ขึ้นมากกว่าเดิมเล็กน้อย ระมัดระวังในสิ่งที่เธอจะเอ่ยออกไปให้มากที่สุด เพราะดูจากความหุหุรกายในห้องแล้ว อย่างกับส่วนหนึ่งของ พระราชวังอังกฤษก็ไม่ปาน...เธอดคงไม่ต้องใช้คำราชาศัพท์กับรุ่มเมต หรือกใช้ใหม่

“อ้อ ส่วนเรื่องผู้ชาย...เอ่อ วิวหมายถึงแฟนนะค่ะ คุณแสนก็ไม่ ต้องกังวลนะค่ะ เพราะวิวโสดทุกลมหายใจ แล้วที่สำคัญ...” เธอ ชำเลืองมองชายร่างสูงสง่าที่ยืนใกล้แสนวิเศษ “สเปกวิวไม่ใช่คนมีอายุ แม้จะดูดีมากก็ตาม”

“แสนทำงานดีก บางทีกลับบ้านตีสามตีสี่ แสนก็คงจะทำตัวตาม สบาย เปิดตู้เย็นหาของกิน หรือไม่ก็นั่งดูทีวีไปตามเรื่อง คุณวิวว่าคุณ วิวทนราคาญได้ไหมคะ”

“วิวไม่ราคาญหรือคะ ผู้โดยสารบนเครื่องบางทีตีสามตีสี่ก็ไม่ นอนเหมือนกัน วิวชินแล้วละค่ะ” วิวตระการเริ่มผ่อนคลาขึ้นนกว่าเดิม เมื่อเริ่มพูดคุยกับแสนวิเศษมากขึ้น และดูท่าทางว่าอีกฝ่ายไม่ได้วางตัว แบ่งแยกอะไรกับเธอเท่าไร

“ถ้าเราจะอยู่ด้วยกัน คุณวิวก็มีสิทธิ์ใช้พื้นที่นอกห้องนอน เช่น ห้องครัว ห้องนั่งเล่น สระน้ำ แต่แสนขอไว้แค่ห้องนอนห้องอื่นที่ไม่ใช่ ห้องคุณวิว ง่ายๆ คือแสนไม่ยอมให้คุณวิวขึ้นชั้นสอง ได้ไหมคะ”

วิวตระการเงยหน้าขึ้นมองตามบันไดที่ขึ้นไปชั้นสอง แต่ชั้นเดียว ก็ไม่มีเวลาจะอยู่ยู่แล้ว เรื่องขึ้นชั้นสองหรือ ลืมไปได้เลย

“ได้เลยค่ะ ไม่มีปัญหา วิวไม่ชอบขึ้นบันไดอยู่แล้วเพราะมันจะ ทำให้องใหญ่ค่ะ”

“คุณวิวย้ายเข้าได้เร็วที่สุดเมื่อไหร่คะ”

“คิดว่าอีกสองอาทิตย์คะ เพราะตอนนี้วิวยังไม่ได้เก็บของ แล้วอีกไม่กี่วันก็มีบินยาว คงต้องรอฮอลิเดย์ถัดไปคะ เตียวชอกกลับไปดูตารางงานที่บ้านก่อน แล้ววิวจะแจ้งวันที่ชัดเจนอีกทีนะคะ” ว่าเสร็จก็ยิ้มหวานให้เจ้าของห้อง

“ได้คะ ไม่มีปัญหา สัญญานี้ถ่ายกเลิกก่อนเสียค่าฉีกสัญญาหนึ่งล้าน”

คำว่า ‘หนึ่งล้าน’ แทบจะทำให้วิวตระการกำลักรู้ ตื่นระระลึกได้ทันว่ามันเป็นของเลอค่ามาจากทางตอนใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก เธอเลยรีบกลิ่นลงไปแทน

ฉีกสัญญาเสียหนึ่งล้านเลยเธอ แต่พอลองมาคิดดีๆ สัญญาสามปีก็ไม่รู้จะหาตัวไหนรีเปลา่ ดูจากสถิติการนกที่ผ่านมาแล้ว เฉลอๆ เธออาจจะต้องต่อสัญญาด้วยซ้ำ

“นั่นก็ได้คะ วิวพร้อมทำตามข้อเสนอคุณแสน”

“ถ้าอย่างนั้น...”

แอรไฮสเตรสสวมองแสนวิเศษที่ทิ้งช่วงคำพูดเอาไว้ แล้วก็กดโทรศัพท์พักหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มหวานกลับมาให้ ปรายตาไปหาผู้ชายที่ยืนคุมเชิงอยู่ด้านหลัง และชายหนุ่มก็พยักหน้ารับทันที พร้อมตบ่าหญิงสาว วิวตระการมองภาพนั้นแล้วยิ้มแห้งนิดๆ เพราะวางตัวไม่ถูกพอดีกับที่แสนวิเศษเอ่ยขึ้นต่อ

“แสนส่งเลขบัญชีให้คุณวิวแล้ว พร้อมไคด์ห้อง คุณวิวย้ายของมาได้เลย ดันเตือนฉันว่า หวังว่าเราจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันคะ”

วิวตระการยิ้มรับแล้วลงบันทึกในสมุดมองส่วนซีร์บรัมของเธอทันที ว่าต่อไปนี้มีรุ่มเมตชื่อ ‘แสนวิเศษ’ ส่วน ‘คุณกร’ ที่ยืนอยู่ข้างหลัง รุ่มเมตนั้นก็...เอ่อ...น่าจะผัวนาง

เครื่องปรับอากาศในห้องพักกำลังทำงานไปพร้อมๆ กับ พัดลมตัวเล็กอีกตัว เหตุที่ต้องเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่เพราะว่าวันนี้อากาศ ร้อนมากเป็นพิเศษแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะกิจกรรมที่เจ้าของห้อง กำลังทำอยู่ต่างหากที่เรียกทั้งห้องและความร้อนให้เผาผลาญพลังงาน ในร่างกายได้ดีจึงต้องพึ่งทั้งเครื่องปรับอากาศและพัดลมในเวลา เดียวกัน

วิวตระการตันกลองลั้งที่เธอเพิ่งแปะสกอตช์เทปปิดผนึกฝากล่อง อย่างแน่นหนาให้เลื่อนไปกองกับอีกหลายๆ กล่องที่วางเรียงรายอยู่ ตั้งแต่เช้าตรู่ของวัน หญิงสาวเริ่มต้นภารกิจใหญ่คือการเก็บของเตรียม ย้ายบ้าน ใจจริงเธออยากจะย้ายไปเสียตั้งแต่วันที่ไปเจอคุณแสนวิเศษ เลย แต่ติดที่ว่าเธอยังไม่ได้เก็บของ ไม่มีอุปกรณ์จะเก็บของด้วยซ้ำ แล้วยังต้องทำงานต่อเนื่องอีกสัปดาห์กว่าวันในแพตเทิร์นต่อมา พอสิ้นสุด การทำงานในรอบนั้นและเข้าสู่ช่วงฮอลิเดย์สี่วันติดของเธอ วิวตระการ ก็เริ่มวันหยุดวันแรกของเธอด้วยการแพ็กของ คาดว่าไม่น่าเกินสองวัน เธอก็จะขนของเข้าที่อยู่ใหม่ได้แล้ว

“เพิ่งรู้ว่าฉันมีเสื้อผ้าเยอะขนาดนี้ คิดมาตลอดว่าไม่มีเสื้อผ้าใส่” ว่าพลางปาดเหงื่อที่ซึมออกมาตามไรผมที่หน้าผาก “พรุ่งนี้จะเสร็จทัน ไหมล่ะเนี่ย แต่จะว่าไป...วันนี้ก็เหมือนว่าแพตตีที่รักจะอยู่ในช่วงฮอลิ-เดย์เหมือนกันนี่นา ขอยืมแรงชายในร่างของนางหน่อยน่าจะดี”

เมื่อปิ้งไต่เตี้ยแล้ว วิวตระการก็เดินไปหยิบโทรศัพท์ของตัวเอง ขึ้นมา ตั้งใจว่าจะโทร. ไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนสาวเสียหน่อย แต่ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“ถ้าชวนให้มาช่วยแพ็กของ ยายนั่นต้องไม่มาแน่ๆ ปานนี้อาจ จะเจริญรอยอยู่กับผู้ชาย เขื่อก่อนดีกว่าว่านางทำอะไรอยู่” ว่าแล้วก็กด เข้าไปดูในหน้าโซเชียลของแพตริก เลื่อนนิ้วอยู่สองสามที ภาพที่ ปรากฏสู่สายตาของหญิงสาวก็ทำให้เธอถึงกับต้องทำหน้าอยู่ “แฮม...

ในขณะที่เพื่อนกำลังผจญอยู่กับกองบาปจากเสื้อผ้าที่ดำมาอย่างไม่คิดว่าชีวิตนี้ต้องมาขน แกกกลับไปเสวยสุขอยู่กับผู้ชาย มิน่าล่ะ ได้ข่าวว่าแลนด์เมือวานป่วยแ่ๆ เสร็จแล้วก็หายตอมไปเลย มันเป็นเพราะอย่างนี้เอง”

วิวตระการละลายตาจากโทรศัพท์มือถือแล้วหันมองกระจกที่ติดอยู่ที่หน้าตู้เสื้อผ้า แทบกรี๊ดออกมาเมื่อเห็นผมสีน้ำตาลที่ปกติจะเงาสลวย ทว่าบัดนี้...

“นี่ชวดผู้ชายขนาดนกจะมาทำรังบนหัวแล้วหรอเนี่ย” ว่าพลางปิดผมเผ้าที่กระชอะกระเซิง หลุดลู่จากผมที่ม้วนเป็นก้อนเอาไว้กลางศีรษะ นิ้วเรียวลูบเบาๆ ไปตามใบหน้าที่ไร้ซึ่งเครื่องสำอางแต่งแต้มเหมือนเช่นตอนทำงาน “โชคดีนะที่สปาธรรมชาติชมพูกำลังดี ไม่งั้นนอกจากหัวจะฟูเป็นรังนกแล้ว คงได้ซัดเป็นผีจุ๋ออนไปด้วย แม่ะแม่ให้ทุกอย่างมาไอเคหมดยกเว้น...คิ้ว” วิวตระการหยุดคำพูดของตัวเองเอาไว้แล้วทำหน้าเจื่อน “คิ้วนี่มิงกุฏของหน้าเลยนะ ทำไมคุณวันเพ็ญถึงให้วิวตระการมาบางเหลือเกิน”

บนนอกเรื่องไปไกลตามประสาคนเหงาที่อยู่ห้องคนเดียว ก่อนที่แอร์โฮสเตสสาวจะดึงตัวเองกลับมายังเรื่องตรงหน้า ที่เธอกำลังสำรวจตัวเองหน้ากระจกตอนนี้ไม่ใช่เพราะอยากจะเชยชมหน้าตาที่แม่ให้มาแต่อย่างใด แต่เธอกำลังเช็กให้แน่ใจว่าสภาพของเธอตอนนี้ ‘เพ็ง’ พอจะทำให้เพื่อนรักรีบปรี่มาหาเธออย่างไม่มีข้อแม้แล้วหรือยัง

เมื่อแน่ใจแล้วว่าสภาพของตัวเอง...อนาถ...จนเป็นที่น่าพอใจแล้ว หญิงสาวก็ยกสมาร์ตโฟนขึ้น แล้วเปิดกล้องหน้า โหมดผิวสวย หน้าฟู้งฟู้งที่เคยใช้ถ่ายหลอกผู้ชายประจำไม่จำเป็นสำหรับภารกิจนี้ เพราะสิ่งที่เธอต้องการที่สุดในเวลานี้คือ หน้าสด หน้าจริง หน้าไทม์ใกล้เคียงคำว่าศพได้เท่าไรยิ่งดี!

หญิงสาวเดินไปทิ้งตัวลงนอนตะแคงบนเตียงนอน ก่อนจะทำ

หน้าสลด ทำตาปรือเหมือนเรียวแรงหยดสุดท้ายกำลังจะหมดลงใน
ไม่ช้า เผยปากนิดๆ รวากับกำลังร้องขอความเมตตา แล้วกดชุดเตอร์
บันที่ภาพอันน่าเวทนานี้เอาไว้ทันที เมื่อคิดว่าได้รูปที่ถูกต้องแล้ว สาว
เจ้าแผนการก็แดงตัวขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว หัวเราะคิกคักยามคิดถึงหน้า
เพื่อนตอนเห็นรูปนี้ หญิงสาวเลือกรูปที่คิดว่าผีได้กระแทกใจแพดดีที่สุด
แล้วกดส่งไปให้คนกำลังเสวยสุขอยู่กับผู้ชายทันที พร้อมกับร่ายมนตร์
ใส่โทรศัพท์ไปด้วย

“จงมาหาฉัน จงมาหาฉัน จงมาหาฉัน” ว่าเสร็จก็ระเบิดหัวเราะ
ออกมาอีกลวดใหญ่

เสียงหัวเราะของเธอยังไม่ทันจะสิ้นสุดดี โทรศัพท์ในมือของหญิง
สาวก็สั่นอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง วิวตระการมองชื่อที่ขึ้นอยู่บนหน้าจอ
แล้วอมยิ้ม แวบหนึ่งแอบคิดว่าทำไมตอนร่ายมนตร์ขอผีไม่ศักดิ์สิทธิ์
แบบนี้บ้าง

ปล่อยให้เพื่อนรอสายไม่นาน หญิงสาวก็กระแอมเล็กน้อย
ตัดสินใจไปด้วยว่าจะใช้เสียงไหนคุยกับเพื่อนดี เลือกได้แล้วก็สูด
หายใจเข้าลึกสุดปอดเหมือนรวบรวมสมาธิ ก่อนจะกดรับสาย

“แก...” เสียงเอื่อยเหมือนใกล้จะตาย “ฉันท้องเสีย ปวดท้อง
หนักมาก หน้ามืดด้วย โอ๊ย...” คนป่วยด้วยโรคสตรีวอร์เบอร์เรียกหลังมือ
ขึ้นแตะหน้าผาก พร้อมกับเอนตัวอย่างอ่อนแรงลงบนเตียง พุดอย่าง
เดียวไม่ได้ ต้องแอกติงไปด้วย อารมณ์มันจะได้สมจริง

“ตายแล้วแก ไปกินอะไรมา”

“น่าจะเป็น...ซูชิ”

“ซูชิเหรอก ซูชิร้านไหน ทำไมแกไม่กินร้านประจำของเรา”

คนป่วยไม่จริงกลอกตา ขนาดทำเสียงเหมือนจะตาย ยายเพื่อน
ยังมีเวลามากลามว่ากินร้านไหน “เมื่อวานสั่งดีลิเวอรี่มากินอะแก ชี้เกี่ยจ
ออกจากบ้าน”

วิวตระการได้ยินเสียงปลายสายพ่นลมหายใจ ได้ได้ไม่ยากกว่า
อีกฝ่ายกำลังทำสายตาดำหนิเธออยู่เป็นแน่

“แล้วนี่แกกินยาบ้างรึยัง เพื่อนเป็นห่วงนะเนี่ย”

“ยังเลยแก...ฉันไม่มีแรง ลูกไม่ไหว” ในเมื่อเสียงเอื่อยยังกระตุ้น
ให้เพื่อนผละจากผู้ชายมาได้ ก็คงต้องเพิ่มไปอีกเลเวล ใช้เสียงสั้น
แบบขาดห่วงชนิดๆ “ฝากโทร. บอกแม่ให้ทีนะ ว่าหยุดรอบนี้ฉันคงไม่ได้
กลับบ้าน ไม่อยากโทร. ไปเองกลัวแม่จะเป็นห่วง”

“เสียงแกแย่มากเลย ใ้อ้วแกไหวไหมเนี่ย”

คนถูกถามเม้มปากกลั้นยิ้ม ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ “ไหวแก
ไหว ฉันไหว นอนพักเอาแรงหน่อยเดี๋ยวก็คงหาย” ปากบอกว่าไหวแต่
ก็หายใจทางปากใส่โทรศัพท์ให้เพื่อนรู้ว่าใกล้หมดลมหายใจ “แพท แค
นี่ก่อนนะ มวนท้องคลื่นไส้อีกแล้ว สงสัยถ่ายท้องไปหมด โรคกระเพาะ
เจ้าเก่าคงกำเริบซ้ำแน่ๆ”

“ตายๆ ใ้อ้ว ฉันว่าฉันไปหาแกดีกว่า อากาหรหนักขนาดนั้น
ต้องหาหมอแล้วนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกแก ฉันโอเค” ปฏิเสธเสียงอ่อน แต่ปลายนิ้วเรียว
แตะอยู่ริมฝีปาก โยกไหล่ซ้ายขวาอย่างชอบใจ

“เป็นสิแก แกต้องไปหาหมอกับฉัน เตรียมตัวเลยนะ เดี่ยวฉัน
ขอลับคอนโดไปเอาคีย์การ์ดคอนโดแกก่อน แล้วจะรีบไปรับนะ”

“ก็ได้...อย่าลืมหยิบเสื้อผ้ามาสักชุดสองชุดนะ เพื่อต้องค้าง”

“รู้แล้วนะ อากาหรหนักขนาดนี้หมอสั่งแอดมิทเน่นอน” แพททริก
ทิ้งท้ายอย่างรีบร้อนแล้วก็วางสายไป

คนเจ้าแผนการมองโทรศัพท์แล้วอมยิ้ม “ขอโทษนะแพตตี้ ที่
บอกว่าค้างนะ ฉันหมายถึง...ค้างที่คอนโดฉัน เพราะดูท่าแล้วไม่น่า
จะเก็บของเสร็จง่ายๆ หรอกคีนี่” พุดเสร็จก็จิบหน้าจอโทรศัพท์ที่ไป
หนึ่งที “ไม่โกรธกันนะอะ ฉันรักแก”

เกือบสองชั่วโมงแล้วหลังจากที่แพทริกได้รับโทรศัพท์จาก

วิวตระการ สจ๊วตหนุ่มนุ่มมตัดใจแยกจากชายหนุ่มที่กำลังออกแดดด้วยเหตุผลที่ว่าเพื่อนรักป่วยหนักกำลังจะตาย ชายหนุ่มขับรถตรงดิ่งกลับไปที่คอนโดและเก็บข้าวของที่ต้องใช้อย่างรีบร้อน ตอนที่พังน้ำเสียงไร้เรี่ยวแรงของเพื่อน ใจเขาก็หล่นตู่ไปด้วยความกังวล

จริงอยู่ที่ตอนเข้ามาทำงานเป็นลูกเรือแรกๆ ร่างกายยังปรับตัวไม่ค่อยได้กับการกินนอนไม่เป็นเวลา จนเจ็บป่วยต้องพังกายอยู่หลายครั้ง แต่พอหลังจากนั้นไม่นาน วิวตระการก็ปรับตัวได้และดูแลตัวเองเป็นอย่างดีจนไม่เคยป่วยหนักอีก ออกจะแข็งแรงปานแรดอีกในร่างชะนีเปรี้ยวบางเสียด้วยซ้ำ แต่พอได้พังกายเสียงสั่นเครือของเพื่อนเมื่อก็เขาก็อดเป็นห่วงชะนีน้อยไม่ได้จริงๆ

“คงไม่ต้องเสียจนเป็นลมไปแล้วนะ ใส่วิวนะใส่วิว บอกให้ย้ายมาอยู่คอนโดเดียวกันก็ไม่เชิ้อ”

แพทริกจ้ำจ้อออกมาจากลิฟต์ด้วยความเร่งรีบ ตรงไปที่ห้องพักห้องสุดท้ายของชั้น ในมือของเขาถือคีย์การ์ดเอาไว้พร้อมเปิดประตูและทันทีที่เดินมาถึงหน้าห้อง ชายหนุ่มก็แตะคีย์การ์ดแล้วผลักประตูเข้าไปเต็มแรง

“ใส่วิว! ฉันทัน...”

“อ๊ะ”

คำพูดของผู้มาใหม่หยุดชะงักทันควัน เมื่อมีม้วนเทปกาเย่นมาตรงหน้า สจ๊วตหนุ่มไล่สายตามองคนป่วย...หนัก ที่เขารีบแจ้นมาหาหัวจดเท้า สาวร่างเปรี้ยวตรงหน้านอกจากไม่ได้ดูป่วยใกล้ตายอย่างที่เขาคินตนาการไว้แล้ว เรียวปากอิมของเธอยังวาวใสเหมือนเพิ่งจะทาลิปกลอสเสร็จหมาดๆ แพทริกเลื่อนสายตาจากเจ้าของห้องไปมองลังกระดาษมากมายที่วางตั้งเรียงรายอยู่ในห้องนั่งเล่น ตอนนั้นเองที่ความทรงจำเรื่องที่วิวตระการเคยบอกเขาว่าฮอติเดย์รอบนี้เธอจะเก็บของ

ย้ายคอนโด

ดูเหมือนว่าเขาจะโดนยายชะนีตัวแสบตัมชะเปื้อนยู่เสียแล้ว
ลงงานนี้

คนมาใหม่เท้าสะเอว เอียงคอถามคนตรงหน้าอย่างเอาเรื่อง
“ไหนท้องเสีย ไหนโรคกระเพาะกำเริบ ไหนอ่อนแรงปานจะขาดใจ
ตาย”

คนถูกถามยิ้มแหยแล้วทำปากยื่นเหมือนยอมรับความผิด ก่อน
จะถามเบี่ยงประเด็น “สะดวกตัดสกอตช์เทปแบบไหน กรรไกรหรือ
คัตเตอร์”

แพทริกสะบัดหน้าไล่ ตามด้วยการกระแทกเสียง “ต่อแหล่สิ้นดี”

“โหย แกก็ ก็ถ้าฉันบอกว่าให้แกมาช่วยฉันแพ็กของย้ายบ้าน
แกจะยอมยกเลิกนัดผู้ชายใหม่”

“ไม่!” คนที่เพิ่งยกเลิกนัดสวนกลับโดยไม่ต้องคิด “ได้หยุดอยู่
เมืองไทยแค่สามสี่วัน ใครจะปล่อยโอกาสนั้นไปคะ”

“ก็ใช่ไง” เจ้าของห้องว่าแล้วเดินไปลากเพื่อนให้เข้ามาเซยชม
เสื้อผ้ากองมหิมาในห้องนอน “ถ้าจะจัดการกับแก๊งสายพันธุ์แรดอย่าง
แก ก็ต้องใช้ความต่อแหล่ของชะนีเข้าสู้” ว่าพลางกอดแขน เอนศิริชะ
ชบแขนเพื่อนสาวในร่างชายอย่างออกอ้อน “แต่อย่างน้อยฉันก็ซาบซึ้ง
นะ ว่าพอฉันใกล้จะตาย แกก็พร้อมจะผละจากผู้ชายแล้วรีบปรีมาอยู่
ข้างฉันเสมอ รักแกว่าะ”

“ฮึบ เล่นใหญ่เวอร์...” คนโดนตัมกลกอกตาตามความยาวของ
การลากเสียงคำสุดท้าย

“ไม่โกรธนะ นะๆ”

แพทริกมองร่างเล็กที่คลอเคลียทำเสียงอ่อนเสียงหวาน หลับ
ตาป้างๆ ไล่ จนเขาต้องเบี่ยงตัวหนี “ไม่ต้องมาเกาะเกาะ ฉันไม่ใช่ผู้ชาย
ยะ”

“แกอะ”

สจ๊วตหนุ่มมองหน้าสลดของเพื่อนที่ทำเสียงยานคางใส่เขา จนแล้วจนรอดก็ต้องถอนหายใจ ไม่รู้ว่าเป็นคำสาปติดตัวมาตั้งแต่เกิดหรืออย่างไร ตั้งแต่เล็กจนโตเขาถึงโกรธเพื่อนคนนี่จริงๆ จังๆ ไม่ได้เลยสักครั้งเดียว

“โอเค ไม่โกรธก็ไม่โกรธ แต่อย่าเอาเรื่องเจ็บเรื่องป่วยมาล้อเล่นอีก ก็นี่กว่าจะตายจริง รู้ไหมฉันเป็นห่วงแกขนาดไหน”

วิวตระการทำหน้ามู๋มู๋ ตอนทำมั่วแต่นี้ก็สนุก ไม่คิดว่าจะทำให้เพื่อนเป็นห่วงขนาดนี้ “รู้สึก ขอโทษนะ เล่นเกินลิมิตคิดไป วันหลังจะไม่ใช้มุกนี้กับแกแล้ว”

“ดี มุกป่วยใกล้จะตายเนี่ย เก็บไว้ใช้อ้อนผู้ชายพอ”

สจ๊วตหนุ่มเสริมอย่างรู้งาน ก่อนเพื่อนซึ่งทั้งสองจะระเบิดหัวเราะออกมาพร้อมกัน และก็เป็นวิวตระการที่กระเซ้ากลับไปก่อน

“เรดไม่มีใครเกิน”

“อ้าว แน่นอน ไม่งั้นจะเป็นเพื่อนรักกันได้หรือ”

“จั้นไหนๆ เพื่อนรักก็มาแล้ว คินนี่อยู่ช่วยฉันแพ็กของย้ายคอนโดเลยนะ” พูดเสร็จก็ยื่นม้วนเทปขาวไปตรงหน้าคนฟังอีกครั้ง แกมยังหมุนมือเป็นวงกลมราวกับจะเรียกร้องความสนใจอีก

แพทริกที่พลาดทำตั้งแต่แรกทำได้แค่พนมมหายใจใส่ ก่อนจะยื่นมือไปคว้าม้วนเทปขาวที่เพื่อนส่งมา “ขนาดนี้แล้ว ฉันเสียอะไรได้หรืออะ”

วิวตระการมองท่าทางที่แสดงออกเหมือนจะไม่พอใจของเพื่อนแล้วยิ้มกว้าง รู้ดีว่าเขาแกล้งฮึดฮัดไปอย่างนั้น แต่จริงๆ ก็เต็มใจช่วยเธอเสมอ “น่ารักที่สุด”

“เลี้ยงข้าวด้วยนะยะ”

“หุ้ย เอาผู้ชายเลยใหม่”

“หาให้ตัวเองก่อนเถอะ”

“อู๋ยแรง...อะ”

เสียงหัวเราะของทั้งคู่ดังขึ้นอีกครั้งพร้อมกับกิจกรรมตรงหน้าที่ดำเนินไป และแล้วแผนการร้ายของยายแอร์ไฮสเตรสสาวจอมแสบก็สำเร็จลุล่วง ในที่สุดเธอก็มีเพื่อนมาช่วยผ่อนแรง แอ้มยังทำลายความเจียม ไม่ต้องพูดเองเออเองแล้วละ